

Achter het voordoeek

Willemeri van Lith

Colofon

Dit is een uitgave van Uitgeverij Eigen Boek, Hoofddorp
Copyright, © 2012 Willemien van Lith

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op enige wijze zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN: 978-94-6129-083-0

Uitgeverij Eigen Boek
www.uitgeverijeigenboek.nl
info@uitgeverijeigenboek.nl

Achter het voordoek

Een theatrale thriller

Willemien van Lith

Uitgeverij Eigen Boek | Hoofddorp

Alle personen, gebeurtenissen en plaatsen zijn door de schrijver verzonnen. Mogelijke overeenkomsten met bestaande personen, plaatsen of omstandigheden zijn toevallig.

Voor Ad

Met dank aan Annette voor haar zorgvuldigheid, Bert voor zijn ‘voorbeeldfunctie’, Herman voor zijn kroketten, Ina voor de inkijs in haar spirituele zoektocht, Leo voor zijn filosofisch commentaar, Malika voor haar enthousiasme, Martin voor zijn kennis van zaken, Miriam voor haar positieve reactie, Nel voor haar homeopathische ondersteuning, Nicola voor haar realisme, Paul omdat hij het concept niet gelezen heeft, Quirinus voor zijn scherpe analyse, Ruud voor zijn lekkere wijnen, Thea voor haar liefdevolle inspiratie, Wendy voor haar grondigheid, Yvonne voor haar kritische noten, het Laat Feest voor hun enthousiasme en alle anderen die mij hebben gesteund, geïnspireerd en gecorrigeerd.

Waver, oktober 2011

In een theater speelt zich veel af achter het grote doek dat in de toneelopening hangt. Een luguber geheim wordt echter voor het voetlicht gebracht en dat heeft grote gevolgen.

"Hij die sterft, betaalt al zijn schulden."

Uit: The Tempest (Shakespeare 1611)

Hij kijkt in een groot zwart gat. Het doek is dicht, de zaal is leeg. Casper knijpt zijn ogen dicht en ervaart de lege donkere ruimte waar twee uur geleden nog honderden mensen zaten. Hij knikt, loopt naar de computer die de trekken bestuurt en zet hem uit. Wat een verschil met een paar jaar geleden toen er nog gewerkt werd met gewichten en contragewichten om de decors en de doeken naar boven en beneden te hijsen. Nu zijn alle onderdelen snel naar beneden gehaald en in de vrachtwagen gezet. De acteurs zullen nu wel klaar zijn met afschminken en douchen. Waarschijnlijk zijn ze al naar huis.

Hij voelt zich zoals altijd verloren op het grote, lege toneel. Als hij naar boven kijkt krijgt hij een soort omgekeerde hoogtevrees. Wat is de toneeltoren toch hoog. Vandaag heeft hij er op de een of andere manier een vreemd gevoel bij. Net alsof hij die ruimte ingezogen wordt. Net alsof zijn geest zijn lichaam verlaat.

Hij probeert het nare gevoel dat hem overvalt van zich af te schudden. Zijn collega's van de theaterdienst zijn net vertrokken naar de artiestenfoyer om nog een pilsje of cola te drinken. Het loopt tegen twaalven, tijd om nog even naar boven te gaan en dan richting bed.

Hij is benieuwd of Nina er nog is. Ze zat vanavond ook in de zaal, maar wist nog niet zeker of ze op hem zou wachten. Straks gaat hij naar haar huis, samen of alleen. Binnenkort gaan ze tegen iedereen vertellen dat ze min of meer samenwonen. Het heeft lang geduurd voordat hij zijn maatje gevonden heeft. Het leven van een theater-

technicus is behoorlijk onregelmatig en daar kunnen veel vrouwen niet tegen. Nina komt zelf uit dit wereldje dus ze heeft er niet zo'n moeite mee. Ze weet wat haar te wachten staat.

Hij glimlacht in zichzelf als hij denkt aan hun passie afgelopen nacht. Ongelofelijk dat dit bestaat.

'Het is een wonder' fluistert hij zachtjes voor zich uit.

Hij loopt naar de kast waar de microfoons opgeborgen moeten worden. Straks zit alles achter slot en grendel, want de draadloze microfoons zijn zeer gewild en duur. Heeft hij ze allemaal teruggekregen? Hij telt ze en legt ze een voor een op de plank.

Door een vage beweging op het zijtoneel merkt hij dat er iemand het toneel opkomt. Een wit gezicht verschijnt tussen de donkere zijgordijnen.

'Wat kom jij doen?' vraagt hij. 'Het is in orde hoor. De kast gaat zo meteen op slot en de computer staat uit.'

Hij pakt een potlood om in de kast op het werkbriefje af te tekenen dat alles in orde is. Terwijl hij zijn paraaf eronder zet voelt hij de dreiging achter zich.

'Doe niet zo raar man, moet je iets van me?'

'Ik kom je vertellen dat het afgelopen is met je geluk. Je vrouwtje heeft iemand anders, iemand waar ze het veel prettiger mee heeft dan met jou. Ze durft het alleen niet tegen je te zeggen.'

Casper lacht. 'Dat geloof ik niet. Mijn gevoel zegt dat jij me iets probeert wijs te maken. Ik weet dat het goed zit tussen mij en Nina.'

'Noem je dit goed?'

Voordat hij zich kan verweren voelt hij iets hards tegen

zijn slaap knallen. Met het werkbriefje nog in zijn handen valt hij op de grond.

Al het licht op het toneel gaat uit. Het is stikdonker als hij even later bijkomt.

Waar is hij? Wat is er gebeurd?

Hij kijkt om zich heen, maar iedere beweging van zijn hoofd doet pijn. Is hij gevallen? Langzaam went hij aan het donker en realiseert zich dat hij op het toneel ligt. Naast hem ligt het werkbriefje. Het potlood ligt er naast. Hij pakt het papier en in een reflex krabbelt hij wat achter zijn naam. Hij probeert nog een keer om zich heen te kijken. Zijn hoofd klopt alsof hij keihard tegen een deur gelopen is.

Waarom is dit gebeurd? Ze hebben nooit onenigheid gehad of iets dat maar op ruzie leek. Hij probeert op te staan, maar voelt dat dat nooit meer gaat lukken. Een tweede slag velt hem.

Het laatste wat hij denkt is: ‘Was het nou dit waar ik al de hele week voor gewaarschuwd werd door mijn gevoel en door de sterren?’

Even later start de computer met de elektrische trekken weer op. Een van de middelste trekken komt naar beneden, er wordt iets aan vastgemaakt en weer opgehesen.

Straks als iedereen naar huis is heeft hij genoeg tijd om zich echt van het lichaam te ontdoen. Nu eerst naar de artiestenfoyer om te kijken of iemand Casper al mist.

Terwijl hij langs de kast loopt ziet hij een wit vel liggen, Caspers werkbriefje. Hij hangt het in de kast tussen de andere werkbriefjes. Een leeg formulier komt voorop te hangen. Hij sluit de kast zorgvuldig en laat de sleutel in zijn zak glijden.

"De wereld is een schouwtoneel en alle mensen zijn maar acteurs."

Uit: As you like it (Shakespeare 1599)

Nina kijkt naar de grote foto die boven haar bureau hangt. Toen ze 40 werd heeft ze dit gevierd met een fantastisch diner. Op de foto staat ze bij een tafel die overladen is met allerlei heerlijke toetjes. Naast haar familie, vrienden en bekenden waren bijna alle collega's van het theater gekomen om haar te feliciteren. Wat zag ze er toen ontspannen uit, iedereen dacht dat ze jonger was. Haar blonde haar hoefde ze toen nog niet bij te kleuren. Nu moest ze zeker een keer per maand naar de kapper om het grijs te camoufleren.

'Toen was Casper er nog' is het eerste waar ze aan denkt als ze de foto ziet. Casper, de alleskunner van de afdeling theatertechniek, staat naast haar met een arm om haar heen. Zijn lange krullen maken dat hij een wat vrouwelijke uitstraling heeft. Maar ze weet als geen ander dat dat maar schijn is. Ze kijkt weg van de foto en probeert haar gedachten op andere dingen te richten. Wat duurt het toch lang voordat verdriet slijt.

Haar twee collega's zijn druk aan het werk. Samen met haar runnen ze de publiciteitsafdeling. Tegenwoordig heet het PR/Marketing, mooie woorden maar het werk is min of meer hetzelfde. De zaal moet vol of in ieder geval zo vol mogelijk.

Het zijn fijne mensen waar ze mee samenwerkt en dat is ook wel nodig. Iedere dag brengt weer nieuwe verrassingen. Op het moment dat je denkt dat je alles onder controle hebt, kan een telefoontje of e-mail de hele planning

weer in de war sturen. Haar afdeling loopt zo goed omdat ze alle drie efficiënt werken, zich aan hun afspraken houden en alles doen wat er gedaan moet worden.

Aan de nieuwe generatie marketeers kun je merken dat ze een echte marketingopleiding gevolgd hebben. In het begin willen ze alles volgens het boekje doen, terwijl er heel veel op het gevoel moet gebeuren. Loopt een voorstelling wel of niet vol? Moet je nu wel of geen affiches op driehoeksborden inzetten? Heeft het zin om een commercial op de tv te laten draaien? Allemaal dingen die zij min of meer vanuit de praktijk geleerd heeft.

Hun afdeling heeft alle grote veranderingen die de afgelopen jaren hebben plaatsgevonden goed kunnen bijhouden. In sommige gevallen liepen ze zelfs voorop. Als ze nog denkt aan het knip- en plakwerk van vroeger om een flyer te maken. Nu hebben ze de meest fantastische software om een ontwerp van een affiche te maken. En al die brieven en mailingen die iedere week per post de deur uit moesten. E-mail heeft een groot gedeelte overgenomen alhoewel de papieren brochure nog steeds gebruikt wordt. Het zal haar benieuwen hoe lang het duurt voordat die ook door een digitale versie verbannen wordt.

Ze kijkt nog eens naar de foto en zucht. ‘Waar zou Casper toch zijn? Wat is er met hem gebeurd?’

Soms heeft ze het gevoel dat hij in de buurt is, haar beschermt. Het computerscherm dat even flikkert als ze aan hem denkt of zoals laatst dat ze zonder te kijken de weg wilde oversteken. Het leek net alsof een hand haar tegengield terwijl een scooter rakelings langs haar heen scheurde.

Casper had wel iets met het alternatieve. Hij was altijd bezig met astrologie en spirituele zaken. Het boek over droomuitlegging staat nog bij haar in de kast. Ze heeft er nog niet in durven kijken. Haar dromen zijn niet vrolijk en eindigen meestal in een soort nachtmerrie. Ze doet haar ogen dicht en ziet Casper voor zich zoals hij naar haar lachte met een scheve grijns. Zijn wilde bos krullen rondom zijn gezicht. Zijn lieve ogen.

Ze schrikt op van een geluid. Isabel, het hoofd van de kassa komt haar kantoor binnenlopen. Zoals altijd is Isabel de rust zelve. Haar zwarte haren geven haar een streng uiterlijk, maar dat staat in schril contrast met haar lieve karakter.

‘Is het goed dat we vanmiddag de prognoses voor het nieuwe seizoen maken?’

Ieder jaar als er een nieuw seizoen aankomt gaan Nina, Isabel en Norbert, de theaterprogrammeur, samen het aantal bezoekers voor de nieuwe voorstellingen inschatten. Soms is dat echt gokken, omdat ze nog niets van de voorstelling of het concert gezien hebben. Dan moeten ze afgaan op de omschrijving die de artiest of het impresariaat die de artiest vertegenwoordigt hen geeft. Vooral cabaretiers hebben er een handje van om hele vage, maar grappige en nietszeggende teksten in te sturen. Dan gaat het om de populariteit van de cabaretier, die bepaalt of de zaal gemakkelijk vol komt.

‘Prognoses maken? Een prima idee’ zegt Nina. ‘De afspraak met de regionale tv is komen te vervallen dus ik heb er tijd voor.’

Isabel knikt. ‘Zal ik vragen of Jack er ook bij komt? Hij vindt het wel leuk om ook aan de inschattingen mee te

doen. Hij zit tenslotte al jaren op de afdeling kaartverkoop.’

Er bekruipt haar een kil gevoel. ‘Nee, doe maar niet. Het clubje moet niet te groot worden anders verdwijnt de magie.’ Ze weet zelf niet waarom ze Jack er niet bij wil hebben. Nadat Casper is verdwenen heeft Jack geprobeerd haar te steunen en op te vrolijken. Ze zijn af en toe uit eten geweest, maar steeds becroop haar dat nare gevoel dat ze nu ook ervaart. Dat kan ze toch moeilijk tegen Isabel zeggen.

Ze heeft tegen niemand verteld dat Casper haar geholpen heeft met de inschattingen. Op de een of andere manier voelde hij of het goed zat met een voorstelling of dat de resultaten tegen zouden vallen. Bij een popconcert had hij zelfs gezegd: ‘Dat wordt vlak van tevoren afgelast.’

‘Hoe kun je dat nu al weten, het concert is er pas over meer dan een jaar’, had ze tegengesproken.

‘Toch gaat het niet door, de groep valt uit elkaar’, was Caspers antwoord.

Inderdaad was de groep vijf maanden later opgeheven. Ze was er mee opgehouden om verklaringen hiervoor te vinden. ‘Ik heb een direct lijntje met hierboven’ zei Casper wel eens als ze hem vroeg hoe hij dingen wist die niemand kon weten.

Terwijl ze aan hem dacht voelde ze de brok in haar keel groter worden. Ze slikte een paar keer om haar tranen terug te dringen. Dat lijntje zou ze dit jaar moeten missen.

‘Hoe staat het met de e-mailmailing?’ vraagt ze. ‘Die moet morgen de deur uit.’

‘Ik heb wat problemen met het internet, het lijkt wel of het iedere dag trager wordt.’

Haar collega zit achteruitgezakt op haar stoel naar haar scherm te kijken.

‘Je kunt je brood wel meenemen als je iets wilt bekijken.’
Nina bekijkt het concept van de mailing die op het scherm staat.

‘Vergeet niet erbij te zetten dat het toneelstuk “Achter het voordoek” een première is’, zegt ze. ‘Je weet hoe belangrijk de groep en het impresariaat dat vinden.’

‘Zullen we de flyer bij de uitnodiging naar de pers versturen? Het is een mooie flyer en ik denk dat mensen daar wel op af komen. Het lijkt me trouwens een leuk stuk. Lekker spannend.’

Nina heeft zelf de teksten van alle voorstellingen geschreven voor de brochure, maar realiseert zich dat ze eigenlijk niet meer weet waar dit toneelstuk precies over gaat. De brochure moest vlak na Caspers verdwijnen geproduceerd worden en alles ging toen langs haar heen. Haast werktuigelijk heeft ze haar teksten gemaakt en gecontroleerd of alles foutloos op papier kwam. Haar inspiratie was ver te zoeken en dat kun je merken als je de beschrijvingen van de voorstellingen en concerten leest. Gelukkig heeft het weinig invloed op de kaartverkoop gehad.

‘Kun je mijn geheugen een beetje opfrissen?’ vraagt ze aan haar assistente. ‘Sinds ik de persberichten niet meer doe weet ik soms niet wat er binnenkort te zien is.’

‘De titel is “Achter het voordoek”.’ Het is een zogenaamd thrillerstuk. Het is geschreven door Julia Persoons, de schrijfster die de laatste tijd steeds vaker successtukken schrijft. Het gaat over een man die dingen

voelt en daar op reageert. Op die manier heeft hij al heel veel gevaarlijke situaties overleefd. Op een gegeven moment negeert hij zijn gevoel, omdat er een vrouw in het spel is. En dat wordt hem fataal. Het stuk eindigt ermee dat hij verdwenen is.’

De jongste van de afdeling bemoeit zich ermee. ‘Ik heb de try-out gezien en het is een spannend stuk geworden. De angst van de hoofdrolspeler wordt goed uitgewerkt. Het is echt een psychologisch drama, het laat je niet meer los.’

Nina voelt een koude rilling langs haar rug glijden.

‘Wat is de rol van de vrouw in het stuk?’ vraagt ze.

‘Ik geloof dat de vrouw er verder niet zoveel toe doet. Ik weet het niet zeker. Volgens mij was er nog iemand verliefd op haar en hebben de twee heren ruzie gekregen. Maar waar het stuk echt om gaat is het afgaan op je gevoel, je zesde zintuig.’

Nina knikt en loopt de kamer uit. Eerst maar eens naar de afspraak met Isabel en Norbert om aan de prognoses werken. Het heeft weinig zin om nu ook al toneelstukken te wantrouwen. Door de deuropening ziet ze nog net een stukje van de foto met Casper er op. Het lijkt wel of hij haar roept.

Ze veegt haar haar naar achter en loopt naar de afdeling kaartverkoop om bij alle voorstellingen van het nieuwe seizoen bezoekersaantallen te gaan bedenken.

*"Afhankelijkheid is hees en mag niet hardop spreken."
Uit: Romeo and Juliet (Shakespeare 1595)*

Als het doek valt springt het publiek op en klapt tot hun handen rood worden. Het applaus blijft aanhouden, totdat alle spelers opnieuw op het toneel verschijnen en hun buiging maken.

‘Ik wil naar huis. Onder de douche en naar mijn bed’, fluistert Rolf.

‘Dat kun je niet maken. Iedereen wil nog handjes schudden en de hoofdrolspeler in het echt aanschouwen’, sist de vrouwelijke hoofdrolspeelster.

‘Lachen jongens’, klinkt het van opzij. ‘Lachen en nog een keer buigen.’

Als marionetten doen ze wat er van hen verwacht wordt. De bloemen in hun handen druppelen nog na. Die zijn net uit de emmer met water gehaald. Wie weet hoe lang ze daarin gestaan hebben. Rolf realiseert zich dat er nu duizenden bacteriën over zijn hand kruipen. Hij tovert een glimlach op zijn bruin geschminkte gezicht en kijkt recht de zaal in. Nu het zaallicht aan is kun je het publiek pas zien. Tijdens het spelen is de zaal een groot zwart gat met enkele vage gezichten op de eerste rij. Nu ziet hij hoe het merendeel van het publiek de vijftig al is gepasseerd. Wat een verschil bij cabaretvoorstellingen. Hij heeft toch het verkeerde beroep gekozen. Tijdens de premièreborrel zal er niets aantrekkelijks voor hem bijzitten. Niemand om mee naar zijn warme hol te nemen vannacht.

Na drie open doekjes is het publiek tevreden en gaan ze de foyer in om hun glas champagne in ontvangst te nemen.

De spelers haasten zich naar hun kleedkamers. Gelukkig heeft het theater schone handdoeken en zeepjes voor hen klaargelegd. Ook stond er vóór de voorstelling voor iedereen een ‘toi toi toi’ klaar in de vorm van een klein zaklampje dat als sleutelhanger gebruikt kan worden. Van zijn medespelers heeft hij een loep gekregen en een bloknootje. Zelf heeft hij op het laatste moment nog een zak met droppistolen gekocht en iedereen er een gegeven. Dat ‘toi toi toi’ gaat een heel eigen leven leiden. Kijken wie het meest originele cadeautje kan bedenken. En vooral niet roepen ‘veel succes vanavond’, want dat brengt ongeluk. Hij heeft dat nooit begrepen. Waar komt dat bijgeloof toch vandaan. Hij heeft het in de Dikke van Dale opgezocht en daar stond dat het een klanknabootsing voor het afkloppen op ongeverfd hout is, een Jid-disch woord.

Er wordt hard op de deur geklopt. Jaap, de directeur van theater Jubilé komt de kleedkamer binnen. Zijn lange artistieke haren hangen voor zijn gezicht dat wit afsteekt bij zijn keurige zwarte kostuum. ‘Hoe komen jullie aan die tekst?’ schreeuwt hij Rolf toe.

Met een verbaasd gezicht droogt Rolf langzaam zijn benen verder af. ‘Ik begrijp echt niet wat u bedoelt, was het zo slecht?’

Het lijkt er bijna op of de directeur gaat schuimbekken. ‘Daar heb ik het niet over. Wie heeft dit allemaal bedacht? Wie heeft dit stuk geschreven?’

Rolf moet diep nadenken. De auteur van het stuk is in het begin een paar keer bij de repetities geweest om te kijken of het toneelstuk de goede kant op ging en om enkele dialogen te herschrijven. Hoe heette die vrouw nu ook al

weer. ‘Haar voornaam is Julia en haar achternaam begint met een P.’ Iets van Peters of Persoons. Ik weet het echt niet meer. Vraag het maar aan Maarten, onze regisseur. Die weet het zeker. En laat me nu met rust, ik moet dadelijk jouw publiek nog van dienst zijn.’

Met een ruk draait Rolf zich om en gaat de toiletruimte in. De klap van de deur geeft hem de zekerheid dat de directeur vertrokken is.

Jaap stevent op Maarten af die tussen het publiek staat om antwoord te geven op hun vragen.

‘Kun je even meekomen, ik wil weten wat hier aan de hand is. Wie is de schrijfster van dit stuk?’

‘Ik kan je niet alleen vertellen wie het is, ik kan haar ook aan je voorstellen. Ze zat vanavond in de zaal. Het is die vrouw met die excentrieke paarse jurk. Ze wilde niet dat er allerlei heisa om haar gemaakt zou worden, maar waarom ze dan zo’n jurk aantrekt is me een raadsel. Ik kan haar wel even laten halen? Volgens mij zit ze nog bij de nabespreking. Ik ben eigenlijk ook wel heel benieuwd wat ze van het eindresultaat vindt. Weet je wat, ik bel haar wel even.’

Hij pakt zijn mobieltje en praat even met Julia.

‘Ze komt er zo aan, de nabespreking is bijna afgelopen. Nog een paar vragen en ze kan jou te woord staan.’

Rolf beantwoordt geduldig alle vragen. Een warme douche en een glas whisky hebben ervoor gezorgd dat hij zich weer een beetje mens voelt na dat binnenstormen van de theaterdirecteur. ‘Het belangrijkste thema van dit stuk is gevoel. Het gevoel dat je weet wat er gaat gebeuren en toch niet de juiste beslissingen neemt.’

Hij hoort het zichzelf zeggen en weet dat het lucht is. Het stuk gaat helemaal nergens over. Een aaneenschakeling van spannende momenten, een beetje sex en redelijk goede dialogen. De spanning blijft er tot het einde in zodat er geen mensen in de pauze weg gaan. Jammer dat de afloop zo onbevredigend is. Mensen willen toch graag weten hoe het afloopt. Nu is het alleen duidelijk dat er iemand verdwenen is en blijft in de lucht hangen of hij ooit nog gevonden wordt of terugkomt.

Zijn ervaring is dat het publiek blijft zitten, ook al valt de voorstelling tegen. Het moet wel erg slecht zijn of onverstaanbaar willen ze de zaal vroegtijdig verlaten. Rolf zucht. Hij vindt toneelspelen heerlijk, maar dit soort bijkomende klusjes haat hij. Hij geniet vooral van de aandacht en bewondering van zijn fans.

De meute rondom Rolf wordt steeds groter.

‘Daar staat hij’, hoort hij iemand roepen.

Sommigen willen een handtekening op het programma-boekje, anderen willen een diepzinnige discussie over het toneelstuk, zijn karakter of God zal het weten. Ze hangen aan zijn lippen alsof het iets toevoegt aan het avondje uit wat hij te zeggen heeft. Gelukkig komt Maarten hem verlossen.

‘Kun je even meekomen Rolf. Sorry mensen, ik moet hem even lenen.’

Maarten pakt hem bij zijn elleboog en neemt hem mee naar boven. In de artiestenfoyer zit het hele gezelschap. Het was hem niet eens opgevallen dat er niemand anders van de cast bij het publiek stond. Iedereen kijkt bedrukt.

‘Het ging toch allemaal prima’, probeert hij de stemming wat op te vrolijken. ‘Veel beter dan tijdens de try-outs

waar iedereen zijn tekst voortdurend kwijt was.' Maarten gebaart hem dat hij zijn mond moet houden. Nu pas ziet hij de politieagenten die aan tafel zitten.

"We moeten ons zeer duidelijk uitdrukken of dubbelzinnigheid zal ons de das omdoen."

Uit: Hamlet (Shakespeare 1600)

‘Er is vorige week op ons bureau een anoniem telefoontje binnengekomen dat we maar eens goed naar dit toneelstuk moesten kijken als we wilden weten wat er met Casper de Jong gebeurd is.’ De agent die hen gedwongen heeft allemaal aan de grote tafel in de artiestenfoyer te gaan zitten kijkt streng om zich heen. ‘We hebben het stuk gezien en hebben een aantal vragen aan diverse mensen. Kleedkamer 2 is veranderd in een verhoorkamer, zodat iedereen rustig zijn of haar verhaal kan vertellen.’

Jaap protesteert. ‘Ik ben de baas van theater Jubilé en ik denk dat ik mag bepalen wat er hier in dit gebouw gebeurt.’

De agent schudt zijn hoofd. ‘Helaas mijnheer, als we duidelijke aanwijzingen hebben dat er iets fout zit, mogen wij de touwtjes in handen nemen. Werk nu maar gewoon mee, dan zijn we het snelst klaar.’

‘Ik heb zo meteen een belangrijke afspraak, ik kan u helaas niet te woord staan.’

‘U wordt dadelijk als eerste ondervraagd en kunt dan naar uw afspraak. Daarna wil ik de spelers, de regisseur en de schrijfster van het stuk ondervragen. Tot slot komen de aanwezige medewerkers van dit theater aan de beurt.’

De agent verdwijnt en Maarten vraagt aan Jaap waarom hij Julia eigenlijk wilde spreken.

‘Ik schrok van de tekst, net als de politie, en wilde graag weten hoe ze op dit thema gekomen is. Er worden met dit

stuk zoveel oude wonden opengereten. Maar eigenlijk is het nu niet meer nodig. Er zijn heel veel verschillen tussen de inhoud van het toneelstuk en de verdwijning van Casper.’

Jaap staat op als de politieagent hem wenkt en loopt met hem mee.

Meteen nadat de deur dicht is begint het geroezemoes.

‘Wie heeft er in godsnaam gebeld?’ vraagt Onno en kijkt de kring rond. Onno is hoofd theatertechniek en hij voelt zich zeer verantwoordelijk over de gang van zaken rond de voorstellingen in Jubilé.

Niemand reageert.

De meesten kijken naar Nina, ze is erg overstuur. Haar ogen zijn rood en gezwollen alsof ze gehuild heeft. ‘Ik heb echt niet gebeld hoor, ik zat in de zaal en ben na afloop naar de nabespreking geweest. Nou ja, er is vorige week gebeld, maar zoiets zou ik nooit doen.’

Ze vertelt niet dat ze wel op het punt gestaan heeft om de politie te bellen. Het verhaal leek zoveel op de verdwijning van Casper. De dialogen en zelfs de karakterbeschrijvingen gaven haar voortdurend een soort ‘aha’ beleving. Bovendien had ze heel sterk het gevoel dat Casper haar aanspoorde om te bellen. Ze was van plan om morgen naar de politie te gaan, maar dat was nu niet meer nodig, iemand was haar voor geweest.

De schrijfster, Julia Persoons, zit apart van de groep aan een tafeltje. Haar lange grijze haar zit verward en een gedeelte van haar lippenstift is op haar tanden terecht gekomen.

‘Kom je erbij zitten?’, vraagt Nina, maar ze schudt haar

hoofd. ‘Ik zit liever even alleen om alle indrukken te verwerken’, is haar antwoord. ‘De politie wil mij straks ook vragen stellen, geloof ik.’

Jack loopt naar haar tafeltje. ‘Hoe kom je eigenlijk op het idee om dit te schrijven, wat heeft je geïnspireerd?’

Julia kijkt Jack aan. Hij maakt het haar niet gemakkelijker met die opmerking.

Jack is nog niet klaar. ‘Het is wel heel typisch dat er nu net een toneelstuk van jou hier in Jubilé in première gaat met een verhaal over een verdwijning die hier ook echt gebeurd is.’

‘Toeval bestaat niet, zou Casper gezegd hebben’, zegt Nina. ‘Ik denk eigenlijk dat Casper zich er mee bemoeit om wat duidelijkheid te krijgen. We worden allemaal gek van onzekerheid, omdat we niet weten waar hij is, of hij er nog is en of hij leeft.’

De tranen staan in haar ogen en ze moet een brok wegslikken.

‘Ik zou het zo fijn vinden als ik eindelijk wat meer te weten kom. Ik heb steeds het gevoel dat hij zo dichtbij is, maar dat ik hem niet kan aanraken, ik kan het niet te pakken krijgen. Hij probeert me steeds iets te zeggen maar de betekenis dringt niet tot me door.’

Jack probeert zijn arm om haar heen te slaan, maar Nina maakt zich los en gaat naar de bar.

‘Wie wil er wat drinken? Dit zal nog wel even duren denk ik.’

Binnen een paar minuten zit iedereen met een glas bier of wijn voor zich. De artiestenfoyer is altijd een ruimte waar het personeel zich na een dag werken, na een avonddienst of midden in de nacht, even kan ontspannen. Het is er

dan extra gezellig als ook de spelers, cabaretier of de muzikanten nog iets komen drinken. Nu lijkt het meer op een condoleancebijeenkomst. Sombere gezichten en fluisterende gesprekken.

De spelers en de regisseur worden als eersten na Jaap naar kleedkamer 2 geroepen. Ze kunnen weinig vertellen. Het was voor hen gewoon een toneelstuk dat ze ingestudeerd hebben en ieder heeft zich zo goed mogelijk in zijn of haar rol ingeleefd. Van de verdwijning van Casper, een medewerker uit dit theater, wisten ze niets.

Na de ondervraging gaan de spelers er snel een voor een vandoor. Meestal is er een feestje na een première, maar vanavond bleef er geen feestgevoel meer over na de confrontatie met de politie. Een paar bossen bloemen liggen nog op tafel. Alleen de schrijfster van het stuk moet nog ondervraagd worden. De politie vraagt haar of ze mee gaat. Ze kijkt schichtig en nerveus.

In kleedkamer 2 zit een agent achter een laptop. Hij is druk aan het typen. Er zijn nog twee agenten en degene met de meeste strepen op zijn mouw neemt het woord. Het ziet er een beetje vreemd uit. De grote spiegels met de lampen er omheen geven de ruimte een soort glamour die niet past bij de stijve politiemannen en de verhoorsituatie.

‘Uw naam is Julia Persoons, geboren in Amsterdam?’ Allerlei feitelijke gegevens over haar worden opgenoemd. Hoe weten ze dat allemaal? Na de droge opsomming beginnen de echte vragen. ‘Hebt u enig vermoeden wie naar ons gebeld heeft om te melden dat uw verhaal veel overeenkomsten vertoont met een mysterieuze verdwijning van een medewerker uit dit theater?’

Julia schudt haar hoofd.

‘Hoe bent u aan dit verhaal gekomen, is dit allemaal eigen verzinsel of?’

De rechercheur kijkt haar vragend aan.

Ze besluit om de waarheid te vertellen, hoe schadelijk dat ook voor haar is.

‘Ik heb in feite plagiaat gepleegd’, zegt ze.

‘Op een avond kreeg ik een envelop met een tekst door mijn brievenbus geduwd. Het basisstramien voor dit tooneelstuk stond er in. Ik heb het op heel veel punten aangepast en verfraaid, maar het idee en de opbouw komen uit het verhaal in de envelop. De dialogen zijn wel allemaal van mijn hand.’

‘En u heeft zich nooit afgevraagd wie de envelop bij u in de bus heeft gestopt?’

‘Natuurlijk heb ik geprobeerd te achterhalen wie de schrijver was, maar ik had geen enkel idee in welke richting ik het moest zoeken. Nu denk ik dat het waarschijnlijk iemand is, die met de verdwijning te maken heeft.’

Ze aarzelt, wil nog wat zeggen maar houdt haar mond.

De agent knikt. ‘Wat wilde u nog zeggen?’

Julia kijkt hem vragend aan. ‘Niets, hoezo?’

‘Wilt u dit alstublieft niet aan de pers vertellen. Als ze horen dat ik de verhaallijn van iemand anders gepikt heb, is het afgelopen met mijn roem.’

‘Voordat u verder gaat met uw verhaal. Hebt u de envelop nog?’

Julia moet bekennen dat ze zowel de envelop als het originele verhaal weggegooid heeft.

‘Weet u nog op welke punten u het verhaal heeft aangepast? Het is voor ons erg belangrijk om de oorspronkelijk-

ke versie van het verhaal te kennen, want dat is waarschijnlijk geschreven door iemand die meer van de verdwijning weet.’

Julia huivert. ‘Is dit gevaarlijk voor mij?’ vraagt ze de agent.

‘Ik denk het niet, anders had hij u al lang iets gedaan. U moet zich ter beschikking van de politie houden en mag niet zonder toestemming het land verlaten. U kunt nu gaan.’

Een voor een worden de medewerkers van theater Jubilé, die in de artiestenfoyer aan het wachten zijn, in kledkamer 2 ontvangen. Na afloop van de gesprekken laat de politie weten dat ze niet veel verder gekomen zijn.

‘Niemand weet iets of degene die wel iets weet zegt niets.’

Een paar dagen later belt Julia de politie.

‘Ik heb de allereerste tekst teruggevonden. De envelop is tussen mijn bureau en de muur gegleden. Ik dacht dat ik hem had weggegooid.’ ‘Hebt u de oorspronkelijke tekst overgetypt?’ vraagt de agent.

‘Ik had er inderdaad een digitale versie van gemaakt maar nadat ik de aanpassingen gemaakt had, heb ik het oorspronkelijke bestand gewist.’ ‘Dan kunnen we het bestand waarschijnlijk nog terughalen. Morgen komt er iemand van de IT-afdeling naar u toe om de verwijdering ongedaan te maken.’

"Breng een wanhopig mens niet in verzoeking."

Uit: Romeo and Juliet (Shakespeare 1595)

Carola, hoofd van de afdeling financiën, kijkt afwachtend naar Mette.

‘Ik snap niet dat je gisteren moest overwerken? Het maandoverzicht is klaar en er lag niets meer in je bakje. Je weet dat ik je uren moet aftekenen en ik zou niet weten waarom ik op dit moment overuren zou goedkeuren.’

Mette’s jonge gezicht is vuurrood en er trilt een klein spiertje bij haar mond. Ze knijpt haar lippen op elkaar en begint aarzelend te praten.

‘Het had niets met het werk te maken. Ik had ook geen uren moeten schrijven. Ik weet niet waarom ik het gedaan heb. Het was privé.’

‘Ook al is het privé, waarom doe je dingen na kantoortijd op dit bureau?’

‘Mijn internetverbinding thuis is zo ontzettend traag en ik wilde van alles opzoeken voor mijn vakantie in Zuid Amerika.’

Mette hervindt langzaam weer haar zekerheid. ‘U hebt toch gezegd dat ik altijd mocht internetten, als ik maar duidelijk was. Als ik maar niet stiekem bezig was en e-mailtjes verstuurde. Of op msn zat?’

Carola knikt zwijgend. Ze weet niet zo goed wat ze hiermee aan moet. Toen zij jong was haalde je het niet in je hoofd om tijdens je werk privé-zaken af te handelen. Zelfs een telefoongesprek voerde je in de pauze. Nu met de computer en de mobieltjes is dat allemaal veranderd. Natuurlijk mag iedereen iets op internet opzoeken en kleine zoektochten mogen heus wel onder kantoortijd. Maar

waarom gaat iemand van vijf tot acht uur op internet zoeken naar vakantiebestemmingen?

‘Vraag het de volgende keer, dan weet ik wat er aan de hand is. En waag het niet meer om het als overuren op te schrijven, anders heb je een probleem.’

Mette haalt opgelucht adem en buigt zich vol plichtsbesef over de rekeningen. Er liggen wat borderellen, de afrekeningen van voorstellingen van het afgelopen weekend die naar het impresariaat gestuurd worden. Het is haar taak om te kijken of de vrijkaartjes voor rekening van het impresariaat komen, of het perskaarten zijn, vrijkaarten voor het theater of kortingen van allerlei acties.

‘Ik ga even naar PR om te vragen wat dit voor een korting is’, meldt ze Carola en verdwijnt in de gang. Daar zucht ze heel diep en voelt de spanning langs haar rug afglijden.

Bij de afdeling PR is het zoals gewoonlijk een heksenketel. Altijd druk, druk, druk daar of ze doen alsof.

Melanie, de assistente van Nina, is bezig met een aantal kranten en een stagiaire is met een opmaakprogramma een advertentie in elkaar aan het zetten.

‘Mel, kun je me even helpen?’ vraagt Mette. ‘Ik ben bezig met de borderel van de Sherlock Holmes theatergroep en er staat een korting op die me niets zegt.’

Ze kijkt naar het kleine Boeddhabeeldje dat op het bureau staat. ‘Vast een cadeautje van Casper’, denkt ze. ‘Die had altijd van die speciale dingen zoals maanstenen, veren en engeltjes.’

Melanie pakt de lijst met afgerekende kaarten en kijkt naar de kortingsactie. ‘Vreemd’, zegt ze. ‘We hebben geen kortingen voor deze voorstellingen gehad. Het gaat

over 90 kaarten voor de helft van de prijs, dus dat is niet niks. Het moet wel van de afdeling kaartverkoop komen.’ ‘Of van het impresariaat’, mengt de stagiaire zich in de discussie. ‘Ik bel wel even.’

‘Nee, laat mij maar’, zegt Melanie. ‘Ga jij maar door met je advertentie.’

Ze neemt meteen de telefoon en belt het nummer dat ze zowaar uit haar hoofd kent.

Mette ziet aan het gezicht van Melanie dat het impresariaat van niets weet.

‘Misschien heeft kaartverkoop zelf iets bedacht. Ik bel Isabel wel even. Waarom ga jij niet even informeren bij de kaartverkoop?’ vraagt Melanie.

Mette begint te stotteren. ‘Ik ga niet naar beneden, want ik moet nog zoveel doen. Kunnen jullie niet even bellen, dat gaat veel sneller.’

Isabel is met een klant bezig en Jack geeft uitleg. Het gesprek tussen Melanie en Jack verloopt wat bits: ‘Waarom heb je dat niet gezegd? Dit is iets voor onze afdeling, niet voor die van jullie.’

Ze richt zich tot Mette die haar vragend aankijkt.

‘Er kwam een dag voor de première een grote groep kaarten terug die geblokkeerd waren voor een bedrijf. Jack dacht dat ze anders nooit meer verkocht zouden worden, omdat de voorstelling al twee weken op uitverkocht stond. Wel een goede actie van hem maar hij had het even moeten melden.’

‘Jullie zijn er toch nooit op zaterdag?’ Mette gooit nog meer olie op het vuur. ‘Hoe kan hij jullie dan waarschuwen?’

‘Hij had op zijn minst een e-mail kunnen sturen. Je weet

nu het antwoord, dus jullie kunnen de borderel afmaken en wij gaan weer verder.’

Mette wil Carola nog niet onder ogen te komen en gaat het kantoor van de afdeling educatie binnen. Een afdeling waar alleen maar jonge mensen zitten. Daar is het altijd ontspannen en gezellig. De muziek staat aan en er werken meestal een paar stagiaires. Ze hebben wel tijd voor een relaxt gesprek. Ze voelt zich daar veel meer thuis dan bij haar cheffin die al boven de 50 is.

‘Hoe was je weekend?’

Mette moet even nadenken. ‘Ik heb gewerkt’, zegt ze. ‘Ik bedoel, ik heb gewerkt in het huishouden. Het was zo’n rommel thuis dat ik er echt iets aan moest doen.’

Duidelijk dat dit geen antwoord is waar ze iets mee kunnen. De nieuwste discotent wordt uitgebreid besproken en als ze het hebben over de jongens die ze ontmoet hebben voelt Mette zich oud, ondanks haar leeftijd. Zo praat je toch niet over de jongens waar je mee gedanst hebt en die met je mee naar huis zijn gegaan?

Terug op haar kantoor doet Carola gelukkig heel normaal. Mette legt uit wat het probleem met de kortingskaarten was, maar midden in een zin gaat de telefoon. Carola wordt weggeroepen door Jaap.

Snel gaat Mette achter haar computer zitten en wist haar internetgeschiedenis. Niet dat Carola zo handig is op de computer om te kijken naar haar zoektochten op internet, maar je weet het maar nooit. Daarna gaat ze verder met het inboeken van facturen en het nakijken van de borderellen.

Carola komt weer binnen. Ze ziet heel bleek. Haar grijze haren geven haar gezicht een vale kleur.

‘Voel je je wel goed, moet ik een kopje koffie voor je halen?’

Carola kijkt haar dankbaar aan. ‘Graag een cappuccino met suiker.’

Als Mette terug komt lijkt er weer wat kleur op Carola’s gezicht verschenen.

‘Ik ga naar huis’ zegt ze. ‘Ik voel me niet zo goed. Ik ben de kluts helemaal kwijt. Ik vertel je een andere keer wel wat er aan de hand is. Kun jij de boel hier draaiende houden?’ Carola trekt haar jas aan en vertrekt. Haar bureau ligt vol met papieren. Niets voor haar om haar bureau zo slordig achter te laten.

Mette gaat verder met haar werk en schrikt als Jaap, de directeur, ineens achter haar staat.

‘Waar is Carola?’ vraagt hij.

‘Naar huis, ze voelde zich niet lekker.’

‘Kan ik inkomen’, is zijn antwoord en hij vertrekt weer.

De rest van de dag is Mette bezig om een impresariaat ervan te overtuigen dat een voorstelling die op partage staat ook op partage afgerekend moet worden. Meestal wordt er afgesproken dat een bepaald gedeelte van de inkomsten uit een voorstelling voor het impresariaat en de artiest of de groep is en de rest voor het theater. Vaak is de partage-verdeling 80-20. Heel logisch dat de kosten ook volgens deze verdeling worden verrekend maar dat vindt het impresariaat niet. Gevolg zijn meters e-mail en faxen en eindeloze telefoongesprekken totdat ze eindelijk overtuigd zijn. Ze zucht.

Impresariatien krijgen steeds meer een kruideniersmentaliteit. Iedere cent moet worden omgedraaid, ze moeten op de kleintjes letten. De uitkoopsommen worden steeds

hoger en het gebeurt vaker dat een voorstelling niet in hun theater komt, omdat de productie gewoon te duur is. Alles draait om geld. Zeker nu de politiek zich er steeds meer mee gaat bemoeien en vindt dat kunst een linkse hobby is.

*"Als zorgen komen, komen ze niet als losse verspieters,
maar bij troepen tegelijk."*

Uit: Hamlet (Shakespeare 1600)

‘Waarom zijn die lampen nog niet ingehangen?’ Onno schopt zachtjes tegen de brug die dwars over het toneel ligt. ‘Jullie weten toch dat er vanmiddag een soundcheck is. Straks zijn die mensen er al en moeten wij het licht nog klaarmaken.’ Met zijn zware lijf loopt Onno geïrriteerd naar de computer. ‘Voor de lunch wil ik het klaar hebben, anders gaan jullie maar wat later eten.’

Mopperend gaan de twee theatertechnici aan het werk. Onno is zeker vergeten dat het gisteravond zo laat is geworden. Na de voorstelling eerst alles opruimen, de vrachtwagen in. Toen ze dachten dat ze klaar waren bleek dat er nog een paar ongebruikte decorstukken op het achtertoneel stonden die ook in de vrachtwagen moesten. Ze hadden de helft er weer uit moeten halen om het geheel passend te maken.

Vanmorgen waren ze al weer vroeg aan de slag, omdat er vanavond een groot concert is. Op dagen als deze missen ze Casper. Er is wel een vervanger voor in de plaats gekomen, maar Casper was anders. Die was altijd rustig en wist precies wat hij deed. Gekke jongen was het. Heel erg bezig met spirituele zaken, horoscopen en dat soort dingen. Als hem iets dwars zat ging hij eerst kijken hoe de sterren stonden en of dat een verklaring gaf. Als je hem daarna vroeg of hij iets gevonden had knikte hij meestal: het was logisch want Pluto stond in Steenbok of iets dergelijks. Zijn eigen verdwijning had hij niet kunnen voorspellen of voorzien.

Ferdinand, de geluidsman, zag hem nog bezig op die bewuste avond met het weghalen van een stoel op het toneel. Alle theatertechnici waren destijds uitgebreid door de politie ondervraagd, maar konden geen antwoord geven op de vraag waarom Casper plotseling verdwenen was en hoe hij was verdwenen. Ferdinand kijkt naar de kast op het achtertoneel. Casper was degene die verantwoordelijk was voor de spullen in die kast. Hij had de sleutel en hield bij waar de microfoons en andere dure technische dingen waren en of ze teruggebracht werden. Een grote kast met een stevig slot. Gek, hij kon zich niet herinneren waar de sleutel vandaan was gekomen na Caspers verdwijning. Had Jack de sleutel gevonden? Of was Onno er mee op de proppen gekomen.

‘Onno, waar was de sleutel van de microfoonkast eigenlijk na Caspers verdwijning?’

Onno kijkt hem verbaasd aan. ‘Ik weet het niet’, zegt hij dan. ‘We hebben in zijn bureau gezocht, maar daar lag hij niet. De volgende dag stak de sleutel in het slot terwijl ik zeker weet dat hij daar niet was toen de politie ons aan het ondervragen was.’

‘Is de sleutel nog onderzocht op vingerafdrukken?’ wil Ferdinand weten.

‘Nee, ik moet zeggen dat niemand daar aan gedacht heeft, raar eigenlijk. We waren zo blij dat we de kast weer open konden krijgen dat we niet stil hebben gestaan bij het raadsel van de sleutel.’

‘Mag ik de sleutel even’, vraagt Ferdinand, ‘ik wil even in de kast kijken.’

‘Na een jaar is daar echt niets meer te vinden’, zegt Onno. ‘Een paar maanden geleden hebben we alles nog ge-

inventariseerd, alles eruit en erin. Als er dan iets vreemd was geweest, hadden we dat zeker gezien.’

‘Mag ik hem toch even.’ Ferdinand loopt naar de kast en denkt aan Casper met zijn voorgevoelens. Datzelfde heeft hij nu. Een gevoel dat er iets in die kast is, iets dat hen verder zal helpen. Net alsof Casper hem roept en dwingt om te gaan kijken.

‘Niet te lang bij die kast blijven’, zegt Onno nog. ‘Voor de lunch moet het licht hangen.’

Ferdinand loopt naar de kast en maakt het slot open. Aan het slot of de buitenkant is niets te zien. Als de deur openzwaait ziet hij de keurig gerangschikte spullen en de lijsten die aan de binnenkant hangen waarop aangetekend wordt wie wat in gebruik heeft. De nieuwe lijst wordt steeds over de oude heen gehangen en Ferdinand voelt zich plotseling geroepen om de werkbriefjes eraf te halen.

Als hij bij de lijst van een jaar geleden komt lijkt zijn hart even stil te staan. Dit is niet mogelijk. Het werkbriefje van de datum waarop Casper verdwenen is zit niet op de goede plek maar een paar dagen ervoor. Achter Caspers naam staat in onduidelijke letters HELP. Dat niemand dit gezien heeft. Wat betekent dat ‘HELP’ en wat bedreigde hem. Hij ziet dat er in vage letters nog iets bijgeschreven is. Na enige moeite kan hij het ontcijferen. ‘Let op ..’ De laatste letter is niet meer te lezen. Ferdinand loopt naar Onno en neemt hem mee naar de kast.

Onno schrikt ook als hij ziet wat er achter Caspers naam staat. Zou het geen grap van iemand geweest kunnen zijn. Op de lijsten staan wel vaker rare kreten, namen van vrouwelijke geslachtsdelen en andere vieze woorden.

Ferdinand weet zeker dat deze kreet om hulp van Casper komt. Niet dat dat een oplossing dichterbij brengt, want Casper is weg en hulp had hij zeker kunnen gebruiken. Of is hij gevlucht en heeft hij de politie op een dwaalspoor willen zetten?

Ferdinand maakt de kast dicht en gaat verder met de lampen. Er wordt gebeld vanuit de receptie dat de laadruimte open moet, de vrachtauto van de band is gearriveerd. Even later is het een drukte van belang op het podium. De lichtbrug kan naar boven en dan hebben de technici van de band alle ruimte om de spullen voor die avond op te zetten.

Als het even wat rustiger is vraagt Ferdinand: ‘Moeten we dit niet aan de politie melden?’

Onno haalt zijn schouders op. ‘Ik denk dat we daar alleen maar nog meer dingen mee overhoop halen. Wat bedoelde hij met ‘let op....’ Voordat we het weten maken we iemand verdacht die er niets mee te maken heeft.’

‘Niet mee bemoeien dus’, is de conclusie van Ferdinand. Hij is het wel met Onno eens. Hij heeft geen zin in gezeur, een tocht naar het politiebureau etc. En Casper komt er toch niet mee terug. Maar ergens heeft hij het gevoel dat hij Casper in de steek laat. Net als hij er over wil beginnen klinkt door de luidsprekers: ‘Iedereen op zijn plek voor de soundcheck.’

Hij gaat achter de geluidstafel zitten en concentreert zich op de band.

"Luister naar ieders kritiek, maar behoud uw eigen oordeel."

Uit: Hamlet (Shakespeare 1600)

‘Behandel jij de e-mail dan doe ik de reserveringen van Erzjinnogkaartjes.nl.’ Jack knikt en buigt zich over het bureau om een pen te pakken. Met zijn lange gespierde lijf is het echt een stuk. Zijn strakke spijkerbroek zit als gegoten om zijn lange benen. Geen wonder dat sommige jonge vrouwen speciaal naar hem vragen aan de kassa. Isabel kijkt naar haar ploegje mensen. De receptie moet altijd bemand zijn en daar is veel personeel voor nodig. Jack is haar steun en toeverlaat, maar zo gauw er een mooie vrouw in de buurt komt is hij weg.

Ze start het kaartverkoopprogramma en bekijkt de verkoopstanden voor de komende dagen. Ondanks de economische recessie blijven mensen naar het theater gaan. Het avondje uit trotseert alles. Zoals die avond met de Sherlock Holmes theatergroep. Bij de prognoses vorig jaar had zij gezegd dat er misschien 300 bezoekers zouden komen. Nu bleek dat de zaal helemaal uitverkocht was, bijna 800 man. Nina had dichterbij in de buurt gezeten. Die had het bezoekersaantal op 700 geschat. Ze kijkt peinzend naar Jack. Zou er iets zijn tussen Nina en hem? Ze kan het natuurlijk gewoon vragen maar dat staat zo nieuwsgierig.

‘Zie je Nina nog veel?’ Isabel wil het eigenlijk wel weten.

‘Ik zou wel willen maar ze houdt de boot af. Iedere keer heeft ze een andere smoes. Ik geloof niet dat ze het pret-

tig vindt als ik langskom. Laatst deed ze gewoon niet open terwijl ik wist dat ze thuis was.'

Jack opent een nieuwe e-mail en kijkt Isabel aan. 'Waarom wil je dat weten?'

Isabel weet niet goed wat ze hierop moet antwoorden.

'Nou ja, gewoon. Nina is behalve een collega ook een vriendin en ik vind dat ze na het verdwijnen van Casper zo'n eenzame blik heeft. Ik hoopte eigenlijk dat jij haar wat zou kunnen opvrolijken.'

'Ik sta te trappelen, maar dan moet zij ook willen.'

Jack heeft genoeg alternatieven en als Nina niet wil houdt het voor hem op.

De telefoon gaat en er wordt gevraagd of er nog kaartjes terug zijn gekomen voor een uitverkochte voorstelling. Geduldig legt Isabel uit dat er met wachtlijsten gewerkt wordt en dat die mensen als eerste gebeld worden om vrijgekomen plaatsen op te vullen. De beller is het er niet mee eens. Het valt haar op dat het publiek steeds moeilijker wordt. Laatst hadden ze een schreeuwende klant aan de balie die woedend was omdat ze haar geld niet terugkreeg voor een voorstelling waar ze niet naar toe was geweest. Jack probeerde haar tot reden te brengen.

'Mevrouw, u bent zelf vergeten om te komen, uw plaats was onbezet maar is wel verkocht. Dan kunnen we u toch niet terugbetalen. Voor ons was het een bezette stoel.'

Belachelijk had de vrouw het gevonden. Ze kwam nooit meer terug. Waarschijnlijk zou ze in het nieuwe seizoen gewoon weer kaarten kopen maar op dat moment gaf het een vervelende sfeer. De cursus omgaan met agressie had wel zijn vruchten afgeworpen. Jack was niet boos geworden en bleef beleefd, ook al werd er op een gegeven mo-

ment zelfs gescholden. Als het echt te erg werd konden ze vroeger Casper bellen. Die pakte boze klanten helemaal in. Hele opgewonden mensen waren binnen een paar minuten rustig en aanspreekbaar. Echt een gave om mensen zo op hun gemak te stellen.

Isabel zuchtte. Wat zou er toch zijn met Nina? Net als iedereen was ook zij ondersteboven van de verdwijning van Casper, maar bij haar leek het wel veel langer te duren voordat ze weer normaal kon functioneren. Was er soms iets aan de hand geweest tussen die twee? Ze dacht terug aan het sms'je dat per ongeluk naar haar verstuurd was. 'Liefste C. Vanavond zelfde tijd, zelfde golflengte. Kuskuskus N.' Het bericht kwam van de mobiele telefoon van Nina. Ze had destijds gezegd dat het een sms'je was voor een neef van haar die Gert heette. Ze had zich een naam vergist. Op dat moment had ze er niet bij stilgestaan maar een neef die Gert heet met liefste C begroeten was toch wat vaag.

Fleur, een van de collega's kaartverkoop, kijkt haar vragend aan. 'Weet je het niet of zit je met je gedachten op een andere planeet?'

Isabel verontschuldigt zich. 'Sorry, ik lette niet op. Wat is er?'

'Zal ik de voorstelling voor volgende week zaterdag op uitverkocht zetten? De afdeling PR heeft nog een actie lopen en ik denk dat daar veel reacties op komen. Het is zo vervelend als mensen reageren en dan te horen krijgen dat het uitverkocht is.'

'Zet hem op internet maar op uitverkocht dan zijn we daar mee klaar. Dan kunnen de stoelen die nog over zijn gebruikt worden voor de actie.'

Terwijl ze het zegt realiseert ze zich dat Jaap het daar niet mee eens zal zijn. De voorstelling mag pas op uitverkocht gezet worden als de laatste stoel bezet is. Jammer voor hem, deze voorstelling gaat nu al op slot.

‘Bijna vol lijkt ook vol’, zegt ze in zichzelf.

Fleur kijkt haar vragend aan.

‘Wat bedoel je?’ vraagt ze Isabel.

Die schudt haar hoofd.

‘Ik word oud geloof ik, ik ga in mezelf praten. Let er maar niet op.’

Ze gaat achter het computerscherm zitten om wat wijzigingen bij een voorstelling aan te brengen.

*"Doe maar voorzichtig als je het woord liefde gebruikt."
Uit: Much ado about nothing (Shakespeare 1598)*

Terwijl ze in de computer op zoek is naar een voorbeeldbrief, denkt Nina aan het moment dat ze bij toeval in dat ene bestand van de directeur zat te lezen. Ze was op zoek naar een bepaald overzicht en ze heeft toegang tot alle mappen in het netwerk, ook in die van Jaap. Plotseling was haar oog gevallen op het bestand FUNCTIONERINGSGESPREEK CASPER. Voordat ze zelfs maar besloten had om er in te kijken voelde ze zich al schuldig. Je keek niet in andermans bestanden. Maar haar nieuwsgierigheid was zo groot dat ze haar schuldgevoel wewidde.

‘Ik heb er recht op om te weten wat Jaap met Casper besproken heeft. Ik doe er niemand kwaad mee als ik het lees.’

Met trillende vingers klikte ze op de naam en merkt dat het bestand beveiligd is.

‘Geef wachtwoord’, luidde de boodschap.

Op goed geluk typte ze de naam van de vrouw van Jaap in en ja hoor, het bestand werd geopend. Min of meer buiten haar wil begon ze te lezen. Ze had het gevoel dat hier de oplossing voor het verdwijnen van Casper te vinden was. Tot haar teleurstelling stonden er maar twee regels in het stuk.

- Casper geeft aan dat hij een bijscholingscursus geluidstechniek wil volgen
- Casper zal ruzie met Jack bijleggen

Ze voelt zich erg teleurgesteld. Niets nieuws, niets dat ook maar enige aanwijzing zou kunnen geven over wat er

met hem gebeurd is. Alleen nieuw was dat Jack en Casper ruzie hadden gehad. Zou dat over haar geweest zijn? Als dat zo zou zijn, komt dat ook overeen met het verhaal van het toneelstuk “Achter het voordoek” dat in première gegaan is.

Wie zou dat anonieme telefoontje naar de politie hebben gepleegd?

Ze wil weten wat er gebeurd is, de rest is allemaal bijzaak. Ze mist hem zo ongelofelijk. Zijn belangstelling, warme lijf en vooral de gesprekken met hem.

Ze probeert zich opnieuw voor de geest te halen wat er op die bewuste avond, de laatste avond dat Casper er nog was, gebeurd is. Eerst hebben ze met alle mensen die moesten werken gegeten in de artiestenfoyer. Zij zat tussen Jack en Casper in. Jack was een beetje flauw aan het doen, wilde steeds een kusje terwijl hij wist dat zij daar een hekel aan had. Toen ze bijna klaar waren met eten had Casper gezegd dat Jack maar vlug naar beneden moest, de kassa ging bijna open. Jack had toen iets geroepen dat hij tenminste echt werk had in plaats van de hele avond op het toneel staan om te kijken of alles wel goed ging. De meeste gezelschappen hadden toch eigen technici bij zich en de theatertechniek had bijna niets meer te doen. Casper had hem uitgelachen en was meteen na Jack vertrokken. Dat was het laatste wat ze van hem gezien had.

Ze had die avond in het theater gezeten en onrustig naar de voorstelling gekeken. In de pauze was ze achter het toneel gaan kijken of ze Casper kon spreken, maar die was druk bezig met de bruggen. Ze voelde zich in de tweede helft wat minder gespannen maar bleef een

vreemd gevoel houden. Na afloop van de voorstelling had ze in de artiestenfoyer op hem gewacht, maar hij was niet op komen dagen. Toen het te lang ging duren was ze hem gaan zoeken, hij was nergens te vinden. De jongens van de techniek wisten ook niet waar hij gebleven was.

‘Ik denk dat hij naar huis is gegaan’, had Onno gesuggererd. ‘Hij zei vanmiddag al dat hij moe was.’

Nina had het vreemd gevonden dat hij niets tegen haar gezegd had, maar rekende er op dat hij thuis al in bed zou liggen.

‘Is het persbericht voor de komende maand al klaar?’ haalt Melanie haar uit haar gepeins.

‘Ja, het concept ligt klaar. Je moet hem wel nog even nalezen op fouten’, zegt ze.

Hoe is het mogelijk dat dit toneelstuk ook over een verdwijning ging, ook over een vrouw en twee mannen. Natuurlijk voelde ze wel dat zowel Jack als Casper haar leuk vonden. Maar het was toch duidelijk dat ze voor Casper gekozen had. Meestal waren het mooie jonge meiden die twee lovers hadden. Zij voelde zich te oud voor dit soort zaken. Ze kon toch gewoon vriendschappelijk met Jack omgaan en een relatie hebben met Casper. Volgens haar wist bijna niemand dat ze bijna iedere avond bij elkaar sliepen. Ze had geprobeerd om dat voor haar collega’s verborgen te houden. Ze wisten wel dat er ‘iets’ was maar dat ze al min of meer samenwoonden wist niemand.

Alleen Jaap had er wel eens een toespeling op gemaakt. Hij kwam toen over haar schouder hangen en keek wat ze aan het doen was op haar beeldscherm. ‘Geen privé zaken

in de baas zijn tijd hè', had hij als een soort grapje gezegd. 'Wat je thuis doet moet je zelf weten.' Daarna had hij naar haar geknipoogd.

Eigenlijk hadden ze net besloten om het officieel aan iedereen te vertellen toen hij verdween. Daarna had ze zich niet geroepen gevoeld om het alsnog te vertellen. Al die medelijdende blikken.

Twee jaar geleden had Jaap geprobeerd om een affaire met haar te beginnen. Ze had altijd het standpunt gehad dat ze niks met getrouwde mannen wilde. Eerst moesten ze samen maar uitzoeken of het huwelijk echt zo slecht was voordat zij daar tussen ging zitten. Het verhaal over de vrouw die haar man niet begreep had ze al veel te vaak gehoord. Hij had wel lang aangehouden. Iedere keer als ze 's avonds moest werken stond hij er op om haar thuis te brengen. De ene keer dat ze 'ja' had gezegd, had het haar de grootste moeite gekost om hem naar buiten te krijgen. Het was ook stom van haar dat ze hem had uitgenodigd voor een kopje koffie. In het trappenhuis probeerde hij haar te kussen en pas toen ze zei dat ze al een vriend had vertrok hij.

'Ik weet wel dat je regelmatig met iemand in bed ligt', had hij in het trappenhuis geroepen. 'Nu de maagdelijke onschuld uithangen maar ondertussen.'

Ze was erg verbaasd geweest en bezorgd dat hij het wist van haar en Casper. Maar hij had het er nooit meer over gehad. Daarna was het gelukkig over met het naar huis brengen. Wel kwam hij regelmatig onverwachts over haar heen hangen om te kijken waar ze mee bezig was.

Nu was Casper al meer dan een jaar weg. Na een half jaar had zijn zus besloten dat zijn huis verhuurd werd. Ze

waren bang dat het anders gekraakt zou worden. Het geld van de huur werd ergens op een bankrekening gezet omdat ze nog geen bewijs van overlijden hadden.

De paar spullen van Casper die nog bij haar thuis stonden had ze gehouden. Niets van waarde maar voor haar wel belangrijk. Zijn scheerapparaat lag nog op precies dezelfde plek waar hij het destijds 's morgens had achtergelaten. Zijn overhemden die hij zelf gestreken had, hingen nog steeds over de stoel in de slaapkamer. Na Casper was er niemand meer geweest die in haar bed had mogen liggen. Jaap had weer geprobeerd om haar thuis te brengen en Jack had op een avond, ongeveer een maand geleden, voor de deur gestaan om elf uur 's avonds. Of hij nog even een glaasje mocht komen drinken. Ze had hem niet binnengelaten.

Op het werk ging alles zijn gewone gangetje. Net alsof Casper er nooit geweest was. Ze had de nieuwe brochure geschreven en meegedacht over het ontwerp en de marketingcampagne. De voorverkoopresultaten waren weer beter dan die van het jaar ervoor. Het theater Jubilé draaide goed. Naast de inkomsten uit het theater werd er steeds meer verdiend aan vergaderingen en congressen. Soms had ze het idee dat ze op de automatische piloot haar werk deed maar dat had kennelijk geen gevolgen voor het bezettingspercentage.

Toen Carola 25 jaar bij Jubilé werkte had ze haar gevraagd of zij haar jubileum wel zou vieren, drie maanden na zijn verdwijning. Nina had het een vreemde vraag gevonden. Waarom zou Carola geen feest geven?

'Ik denk dat Casper het gewild zou hebben', had zij gezegd.

Het was toch wel een leuk feest geweest. Aan het eind van de avond kreeg Carola een standbeeld dat Jack had gemaakt met cement. Het abstracte beeld was zo groot en zwaar dat Carola het niet mee naar huis kon nemen. Het stond nog steeds in de artiestenfoyer. Nina vond het een vreselijk lelijk beeld. Het moest de god Janus voorstellen, omdat dat de Romeinse god van het geld was. Het beeld had twee gezichten, het ene nog afstotelijker dan het andere. Meteen na de onthulling, het doek was er amper afgevallen, was ze weggerend naar de wc. Ze moest vreselijk huilen. Niet dat het beeld op Casper leek, maar op de een of andere manier leek Casper heel dichtbij.

"Er is geen goed of slecht, maar het denken maakt het ervan."

Uit: Hamlet (Shakespeare 1600)

Carola zet de televisie uit. Alleen maar kommer en kwel. Bij de showprogramma's is er alleen ruimte voor de populaire musicals en shows. Toneelstukken of muziekprogramma's komen nauwelijks aan bod. Ze denkt aan de enorme ruzie die ze gisteren met Jaap gehad heeft. Er verdwijnt systematisch geld van de rekening van het theater Jubilé. Of duidelijker nog: er komt geen geld op dat er eigenlijk op zou moeten komen. Jaap was witheet en eiste een verklaring van haar die ze niet kon geven. Jaap heeft het haar zeer duidelijk gemaakt: of ze kan het wegkoken van het geld verklaren, of ze wordt ontslagen. Ze zal zeker niet het eerste hoofd financiën zijn, die zijn of haar koffers mag pakken. Waar kan het geld gebleven zijn? Het kaartverkoopsysteem laat weinig ruimte voor fraude, iedere verkoop van een kaartje wordt in de computer geregistreerd en kan niet zomaar teruggedraaid worden.

Alsof dit alles was, maakt ze zich daarnaast grote zorgen om Mette. Waarom werkte ze zogenaamd over? Carola heeft meteen nadat ze wegging in haar internetgeschiedenis gekeken. Schokkend, alleen maar sites over verkrachtingen. Ze heeft de lijst van bezochte sites gekopieerd en naar haar privé e-mailadres gemaaild.

Ze zet de computer aan en wacht tot alles is opgestart.

De eerste site richt zich voornamelijk op slachtofferhulp. Ze bekijkt een paar verhalen en de slechte manier waarop slachtoffers door de politie geholpen worden. Als de bel gaat, schrikt ze op.

‘Dag Carola, ik kwam even kijken hoe het met je is.’

Norbert komt glimlachend de gang in.

‘Ik hoorde van Jaap dat hij je stevig had aangepakt over een mogelijk tekort en ik weet zeker dat jij daar niets aan kunt doen.’

Carola moet even lachen om zijn ontwapenende eerlijkheid. ‘Hoe weet je dat ik het niet gedaan heb?’ vraagt ze Norbert.

‘Ik kan het me gewoon niet voorstellen, na al die jaren van trouwe dienst’, is zijn antwoord.

Samen lopen ze de kamer in en tot haar schrik ziet Carola dat er groot op het beeldscherm staat: ‘Slachtoffers verkrachting de dupe van falend politiebeleid.’

Ze ziet dat Norbert huivert. Gelukkig zegt hij niets.

Carola draait zich tussen hem en de computer in en zet het beeldscherm uit.

‘Ik was benieuwd hoe ze het onderzoek naar verkrachting doen?’ probeert ze als excuus.

‘Niets gezien hoor’, zegt Norbert, ‘je bent in je eigen huis en ik zal er niemand iets over vertellen. Maar het is jou toch niet gebeurd hè? Heb je daarom misschien extra geld nodig?’

‘Zonet was je er nog van overtuigd dat ik het absoluut niet gedaan kon hebben en nu verdenk je me? Wil je wijn of wil je azijn?’

Carola loopt naar de keuken en komt met twee volle glazen wijn terug.

Ze ziet dat Norbert in haar boekenkast aan het kijken is naar interessante titels. Hij pakt er een boek over theaterwetenschappen uit.

‘Ik wist niet dat jij je ook voor de inhoudelijke kant van het theater interesseerde?’

‘Denk je dat ik alleen in cijfertjes ben geïnteresseerd? Er is veel meer tussen hemel en aarde dan getallen en winst.’

Ze pakt een boek uit het rek en bladert er voorzichtig in.

‘Dit heb ik van Casper gekregen, twee weken voor zijn verdwijning.’

Norbert pakt het boek aan en ziet dat het als titel heeft:

‘Sterren in het theater.’

‘Het gaat om de invloed van de astrologie op het succes van sterren.’

Norbert kijkt naar het eerste hoofdstuk: ‘Waarom heeft de zangeres Imodine meer succes dan Alanya, terwijl ze duidelijk minder talent heeft? De sterren staan voor Imodine veel gunstiger en zij heeft het geluk aan haar kant.’

Er is ook een hoofdstuk dat gaat over jaloezie in het theater, die verklaard kan worden uit sterrenbeelden die elkaar niet liggen. Langzaam bekijkt hij de pagina’s en leest er wat korte stukjes uit.

‘Ik vind dat allemaal flauwekul hoor’, zegt Carola.

‘Casper kon af en toe heel raak uit de hoek komen, maar dit soort theorieën zijn voor mij te vaag.’

Norbert knikt maar plotseling stopt zijn adem.

‘Heb jij die regels onderstreept?’ vraagt hij.

‘Strepen in boeken doe ik nooit’, is haar antwoord. ‘Dat vind ik zo kinderachtig.’

Ze pakt het boek van Norbert en kijkt verwonderd naar de verschillende onderstrepingen op een bladzijde.

‘Hij heeft me er niets van gezegd’, fluistert ze. ‘Het was een nieuw ingepakt boek.’

Op bladzijde 58 staat de onderstreepte zin: ‘Jaloezie tussen twee sterren is vaak voorbestemd. Het hangt van de planeten af hoe de ruzie wordt opgelost.’

‘Slachtoffer zijn kun je voorkomen’, is een paar pagina’s verder onderstreept. Het meest opvallende is de onderstreping: ‘Help de twee jaloerse partijen om hun tegenstrijdige belangen duidelijk te krijgen.’ Achter deze zin stond toegevoegd ‘Kijk naar het stuk “Achter het voor-doek”.’

‘Wie heeft dit gedaan?’ vraagt Carola. ‘Ik krijg heel weinig bezoek en bovendien gaan die niet in mijn boeken schrijven.’

‘Mij boeit het meest wat er in dat verdomde stuk te vinden is’, bromt Norbert. ‘Ik heb thuis de tekst liggen en ga kijken of ik er iets uit kan halen dat op de verdwijning van Casper betrekking heeft.’

‘Je weet niet of het met Casper te maken heeft’, zegt Carola, ‘Misschien is het een foute grap van iemand,’

Norbert schudt zijn hoofd en drinkt zijn glas wijn leeg.

‘Zit er nog meer in de fles?’ vraagt hij terwijl hij zijn glas omhoog houdt.

"Als liefde ziek wordt en vervalt, bedient het zich van gedwongen vormelijkheid."

Uit Julius Caesar (Shakespeare 1599)

In de stoel van de psychologe vertelt Mette opnieuw haar verhaal. 'Nee, ze was niet uitdagend. Nee, ze had er geen zin in. Nee, ze had geen valse verwachtingen gewekt.' Hoe vaak moest ze dat nog herhalen.

Het feit dat hij haar de kleedkamer ingetrokken had en haar vervolgens had gedwongen om sex te hebben maakte haar nog steeds misselijk. Zeker omdat ze iedere dag met hem moest werken en aan zijn smerige glimlach zag dat hij nog steeds van haar vernedering genoot.

Ze had geen aangifte gedaan omdat ze bang was dat ze haar toch niet zouden geloven. Plus dat de werkrelatie onmogelijk zou worden. Die werkrelatie was, wat haar betreft, toch totaal verziekt.

Ze durfde niet meer door de gang met de kleedkamers te lopen uit angst dat er een herhaling zou komen. Ze durfde niet alleen met hem in de lift, omdat ze wist dat hij zelfs dan zijn handen niet thuis kon houden. Toen ze laatst naar de première was geweest van de thriller "Achter het voordoek", was hij plotseling naast haar komen zitten en had hij zijn hand op haar dij gelegd. Ze walgde ervan, maar durfde niets te zeggen. In de pauze is ze naar huis gegaan, omdat ze voor geen goud wilde dat hij weer naast haar kwam zitten.

'Vertel me eens wat je nu denkt?'

De psychologe had zich naar voren gebogen en ademde in haar gezicht.

Ze deinsde achteruit en zei vlug 'Ik denk nergens aan.'
Gelukkig werd dat antwoord geaccepteerd.

De enige waar ze mee had kunnen praten was Casper geweest. Dat was iemand die luisterde en niet meteen met allerlei oplossingen aankwam of met zijn eigen persoonlijke verhalen. Hij had geluisterd naar haar verhaal, de goede vragen gesteld. Pas na een paar gesprekken had hij gevraagd of ze hem wilde zeggen wie het was. Eerst weigerde ze omdat ze bang was dat het dan toch in het bedrijf zou gaan rondzingen. Maar na een paar weken had ze hem toevertrouwd wie de dader was. Casper had haar aangeraden om aangifte te doen maar dat ging ze echt niet doen.

Jammer dat Casper niets voor haar gevoeld had. Wel als een goede vriendin, maar niet als partner. Ze had het hem recht op de man af gevraagd.

‘Wil je een relatie met mij?’

Casper had gebloosd en gezegd dat hij al bezet was. Hij kon het zo mooi zeggen: ‘Mijn hart is bij iemand anders.’ Hij wilde niet zeggen wie dat was, maar ze vermoedde dat het Nina was. Die twee straalden altijd als ze in elkaars gezelschap waren. Dat verklaarde ook waarom Nina nog steeds zo verdrietig was.

Casper vond destijds dat ze het tegen Jaap moest vertellen. Als directeur zou hij de juiste beslissing kunnen nemen. Casper vermoedde eigenlijk dat de verkrachter al vaker zulke geintjes had uitgehaald. In het verleden was er een paar keer sprake geweest van een huilende stagiaire in de gang en was Irene ook niet op een hele vreemde stille manier vertrokken?

Nu ze er over nadacht realiseerde ze zich dat ze inderdaad niet de eerste was. Het was allemaal zo geroutineerd gebeurd. Eerst de vraag of ze even met hem meewilde

naar de kleedkamer om te kijken naar een kapot kluisje. Het was de enige kleedkamer waar een bank stond. Hij deed meteen de deur op slot en hij wist dat er niemand van de theaterdienst in de buurt was. Alles was zo uitgekend.

Als ze het tegen Jaap vertelde had ze de kans dat haar belager ontslagen zou worden, maar misschien zou Jaap zeggen dat ze het zelf uitgelokt had. Dat ze maar niet met zulke korte rokjes rond moest lopen.

De psychologe was bezig met het invullen van allerlei gegevens. ‘Ik denk dat je er bijna bent’, zei zij. ‘Je kunt het trauma verwoorden en het een plek geven. Ik hoop dat je je leven weer kunt oppakken en de zaak vergeten.’ Vergeten, die vrouw wist echt niet waar zij het over had. Iedere avond stond ze meer dan een half uur onder de douche omdat ze zich zo vies voelde.

Als Casper niet verdwenen was had ze het misschien gemakkelijker kunnen verwerken en het tegen Jaap kunnen vertellen. Casper had haar gesteund en hij zei de dingen die effect op haar hadden.

Ze gaf de psychologe een hand en bedankte haar.

Terwijl ze naar buiten liep moest ze plotseling weer aan de première denken. Wat had hij ook alweer gezegd toen ze vlak voor de pauze zijn hand wegduwde? Het had iets met Casper te maken, maar op dat moment had ze er geen aandacht aan besteed omdat al haar energie besteed werd aan het wegduwen van zijn handen.

Was het ‘Casper had dit vast een leuk stuk gevonden?’ Nee, het kwam er wel op neer maar hij zou het anders geformuleerd hebben.

"Bestaan of niet bestaan, dat moet je je afvragen."

Uit: Hamlet (Shakespeare 1600)

Gek werd je van al die nieuwe social media. Iedere dag weer opnieuw twitteren, je hyvespagina updaten, je blog bijwerken en jezelf op facebook ten toon spreiden. Ze werd er te oud voor. Niet dat ze niet begreep hoe belangrijk het voor Jubilé was dat ze meegingen met de moderne tijd maar het was zo arbeidsintensief. Bovendien vroeg Nina zich af of het effect had.

Eerst de tweet maar van vandaag: 'Dit weekend staat de zaal op zijn kop met de vier heerlijke disco broertjes.' Wat een onzin eigenlijk. Op hyves kon ze een actie kwijt over de nieuwe musical: koop nu een kaartje en maak kans op een 'meet en greet' met de cast. Dat had altijd succes. Het blog werd door Norbert verzorgd omdat hij de meeste voorstellingen zag en het meest inhoudelijk kon schrijven over de voorstellingen. Het was een feest om zijn verhaaltjes te lezen. Ieder jaar was het weer spannend om te kijken welke voorstellingen hij nu weer geboekt had, los van de geijkte voorstellingen die overal in het land te zien waren.

Ze zou haar gmail eens nalopen. Naast de e-mail van het theater had ze een aparte theater gmail, zodat ze dingen kon testen buiten het eigen e-mailprogramma om. Ineens herinnerde ze zich dat Casper ook een gmailadres had gehad. Dat zou nog steeds wel actief zijn.

Ze wist zijn inlognaam nog, maar over het wachtwoord was hij altijd een beetje geheimzinnig geweest.

Ze probeerde eerst haar eigen naam, geen resultaat. Astrologie-terminen, steenbok, tweeling, stier..... niets. Ze

wilde het net opgeven toen ze er aan dacht dat hij het een keer had gehad over de grootsheid van het heelal, de oneindigheid ervan.

Ze typte 'heelal' in en gmail werd geladen.

Haar hart klopte in haar keel. Meer dan 1800 ongelezen berichten. Via zijn gmail kreeg hij allerlei nieuwsbrieven van astrologie, alternatieve geneeskunde enzovoorts. Die abonnementen waren nooit opgezegd. Ze verwijderde ze stuk voor stuk nadat ze hem ervoor uitschreef. Casper had er waarschijnlijk nooit meer iets aan. Het was duidelijk dat hij sinds zijn verdwijning niet meer in zijn postbus gekeken had. De berichten uit de week voor zijn verdwijning waren allemaal geopend. Hij had dus tot aan zijn laatste dag in het theater zijn mail gelezen. De afzender van een mail zonder onderwerp trok meteen haar aandacht.

Ze opende het bericht en kon een kreet niet onderdrukken.

Melanie reageerde ogenblikkelijk.

'Is er iets Nina?'

'Ik schrok van een beestje op mijn arm', probeerde ze er onderuit te komen.

Gelukkig, Melanie ging verder met het maken van de nieuwsbrief.

'Ik weet dat Mette je verteld heeft dat ik haar verkracht heb in de kleedkamer. Als je dit verder vertelt of doorgeeft aan Jaap ben je er geweest. Ik ben niet van plan om me door zo'n teef te laten ontslaan. Ze heeft er zelf om gevraagd. Bovendien weet ik dat je het met Nina doet terwijl Nina mij verteld heeft dat ze genoeg van je heeft en eigenlijk veel meer in mij ziet.'

Wat een schoft, zou Casper hem geloofd hebben? Zou hij daarom verdwenen zijn? Ze voelt haar lijf trillen.

Ze sluit snel de gmail als Jaap binnenkomt.

‘Kan ik je even onder vier ogen spreken?’ vraagt hij.

Ze volgt hem naar zijn kamer. Een heerlijke grote kamer met een prachtig uitzicht. Heel iets anders dan de kleine ruimte waar de afdeling PR opgepropt zit.

Jaap gaat naast haar zitten en strijkt met zijn hand over haar arm. Als in een reflex trekt ze haar arm terug.

‘Hoe gaat het de laatste tijd met je?’ begint Jaap.

Nina kijkt verwonderd, vanwaar deze belangstelling?

‘Wel goed hoor, ben je niet tevreden over me?’

‘Niet meteen zo defensief, ik ben zeer tevreden over je’, zegt hij lachend.

‘Ik wil het met je hebben over je relatie met Casper. Schrik niet, ik wist ervan maar heb dat tot vandaag niet aan je laten merken. Casper heeft het me verteld tijdens een functioneringsgesprek vlak voor zijn verdwijning. Daarom ben ik er nog niet eerder over begonnen. Ik kan me voorstellen dat het voor jou heel onplezierig is om hier te werken met zo’n schaduw over dit theater. Daarom hebben we in de directie bedacht dat we je willen helpen om een andere baan te zoeken.’

Nina kijkt of ze water ziet branden. Een andere baan, dat kan toch niet waar zijn?

Ze slikt en probeert een goed antwoord te bedenken.

‘Bedoel je dat jullie willen dat ik ergens anders ga werken, dat ik een outplacement krijg?’ vraagt ze.

Jaap knikt. ‘Dat lijkt me het beste voor alle partijen. Ik heb het idee dat je er met je gedachten niet helemaal bij

bent. Het is beter voor je als je in een andere omgeving komt waar je alles los kunt laten.’

Als in trance luistert ze naar hem. Hij heeft zelfs al hier en daar een balletje opgegooid en er zijn verschillende theaters in de stad die wel geïnteresseerd zijn.

‘Maar ik wil hier helemaal niet weg’, reageert ze snikkend.

‘Niet emotioneel worden, daar bereik je niets mee’, is zijn kille antwoord. ‘Het is nog helemaal niet definitief, denk er maar eens over na.’

Norbert steekt zijn hoofd om de deur.

‘Ik heb de tekst voor mijn blog af en hij staat online’, vertelt hij stralend.

Hij maakt aanstalten om binnen te komen maar ziet aan het gezicht van Jaap dat hij dat maar beter niet kan doen.

‘Zal ik de deur dichtdoen?’ vraagt hij, ‘dan kunnen jullie in alle rust verder gaan.’

Hij maakt de deur dicht en Jaap komt naast Nina staan en legt zijn arm om haar schouder.

‘Ik wil je helemaal niet kwijt maar ik denk dat het voor jou de ideale oplossing is. Nogmaals, denk er maar rustig over na en vertel me na het weekend of je er mee akkoord gaat.’

Ze schudt hem van zich af alsof hij een vieze deken is.

"Er is een godheid die verkneedt en vormt, wat wij slechts ruw ontwerpen."

Uit: Hamlet (Shakespeare 1600)

Norbert kijkt in zijn agenda op internet. Drie impresaria-ten komen vanmiddag bij hem langs. Begin november moet de programmering voor het nieuwe seizoen grotendeels klaar zijn en dit is de periode dat de impresariaten met hun aanbiedingen komen. Veel voorstellingen moeten nog helemaal gemaakt worden en hij moet als programmeur beslissingen nemen op grond van een kort verhaaltje, een regieconcept of de namen van de hoofdrolspelers. Alleen bij de bekende cabaretiers doet het er niet zo veel toe dat ze nog niet weten wat ze gaan doen.

Piet de Haan heeft hem vorige week een prachtig boekwerk gestuurd met alle aanbiedingen uit zijn stal. Op papier ziet alles er schitterend en veelbelovend uit: prachtig ballet met ongeken- de schoonheden, spetterend optreden van een talentvolle jonge god, winnaar van de Poelifinarioprijs en ga zo maar door.

Gelukkig heeft hij nog een paar uur de tijd voordat hij weer beslissingen moet nemen over wat er volgend seizoen in het theater gaat draaien.

Hij kijkt naar de vensterbank waar een grote stapel aanbiedingen ligt. Zijn oog valt op het boek met de toneeltekst van "Achter het voordeek" dat ook op de vensterbank ligt. O ja, hij had Carola beloofd de tekst na te lezen op eventuele verwijzingen naar de verdwijning van Casper.

Norbert pakt het boek en leest de tekst over en over, maar hij kan niets vinden dat de verdwijning opheldert.

Hij laat nogmaals de korte inhoud de revue passeren: “Twee mannen houden van dezelfde vrouw. Een man is erg gevoelig en heeft voorspellende gaven, de ander is materialistisch en egoïstisch. Ze werken in een theater en achter de coulissen wordt er verbaal flink gevochten. Na veel psychologische en spannende scènes (slaapkamer in, slaapkamer uit) neemt de vrouw een besluit en kiest voor de gevoelige man. De afgewezen partij besluit om wraak te nemen. De gevoelige man weet dat hij in gevaar verkeert, maar hij negeert de waarschuwingen omdat hij de vrouw niet wil teleurstellen. Hij verdwijnt en het stuk eindigt onbevredigend: het is onduidelijk wat er met hem gebeurd is.”

Hij heeft er spijt van dat hij dit stuk vorig seizoen geboekt heeft en ook nog de première.

Mijmerend over de tekst lijkt het hem duidelijk dat Casper degene was die moest verdwijnen. Maar wie is de ander? Norbert mailt Carola.

‘Hierbij de korte samenvatting van het stuk. Ik kan er geen touw aan vastknopen alleen maar dat een van de mannen verdwijnt. Dat zal Casper wel zijn. Maar wie is de andere man en wie de geheimzinnige vrouw?’

Hij krijgt meteen antwoord: ‘Ik denk dat de vrouw Nina is en de andere man Jack. Die heeft veel belangstelling voor Nina. Aan de andere kant vind ik het niets voor hem, hij zou toch nooit zoiets doen. Ik dacht Jack en Casper vrienden waren.’

Norbert besluit om eens bij de afdeling kaartverkoop langs te gaan.

Iedereen is druk bezig met telefoneren omdat er zojuist een voorstelling is afgelast.

‘Nee mevrouw, wij kunnen er helaas niets aan doen dat de hoofdrolspeler ziek is geworden. U krijgt zo spoedig mogelijk een nieuwe datum.’

‘Als u dan verhinderd bent krijgt u het geld op uw rekening teruggestort.’

‘Heel jammer dat u al naar de kapper bent geweest.’

Isabel steekt haar tong uit naar Norbert. ‘Kunnen die acteurs niet ziek worden als ze in een ander theater staan. Al die telefoongesprekken binnen drie uur is echt heel veel.’

Jack is de enige die niet aan het bellen is. Hij staat in de kleine kamer achter de receptie en is iets aan het doen op de computer.

Norbert loopt naar hem toe. Jack drukt snel op een knop om het scherm weg te klikken.

‘Porno kijken doe je niet in de baas zijn tijd’, grapt Norbert maar hij ziet aan het gezicht van Jack dat deze grap niet in goede aarde valt.

‘Zie je niet dat we het razend druk hebben’, moppert Jack. ‘We moeten meer dan driehonderd mensen op de hoogte brengen van de afgelaste voorstelling.’

‘Ik dacht dat jij met iets anders bezig was’, zegt Norbert en probeert met de muis het scherm naar voren te halen.

‘Laat dat’, schreeuwt Jack en stompt Norbert op zijn neus.

Het bloed loopt over zijn gezicht en jasje. Jack schrikt er zelf van.

‘Sorry, dat was nou ook niet de bedoeling’, stottert hij.

‘Ik wil alleen niet dat je ziet wat ik aan het doen was. Ik ben inderdaad porno aan het bekijken maar dat mogen de

anderen niet weten.’ Hij drukt Norbert een tissue in de hand en snel sluit hij het venster. Norbert ziet nog net in de onderste balk SNS bank staan. Vreemd dat hij erover liegt en net doet alsof hij vieze plaatjes aan het bekijken is.

‘Excuses geaccepteerd’, zegt hij terwijl hij zijn neus afveegt. ‘Ik moet me ook niet met andermans zaken bemoeien. Ik kwam je eigenlijk vragen of het klopt dat ...’ Hij maakt zijn zin niet af omdat Isabel een harde gil slaakt.

‘Jezus, het netwerk plat. Dat kunnen we er ook nog wel bij hebben.’

Isabel kijkt doodongelukkig naar het scherm waar ondanks alle klikken geen beweging meer in zit.

‘Gelukkig hebben we de lijst geprint anders zou het helemaal niet meer lukken om de mensen te bereiken voor vanavond.’

Jack pakt een blaadje met telefoonnummers en begint te bellen.

‘Sorry jongen, andere prioriteiten op dit moment’, zegt hij. ‘De zaak gaat voor het meisje.’

Norbert krijgt steeds meer het idee dat Jack inderdaad iets met Nina gehad heeft en daarom ruzie met Casper kreeg. Nu reageert hij ook zo spastisch. Maar maakt dat van hem een verdachte?

Coen van de afdeling automatisering stormt naar binnen.

‘Alle pc’s uit’, roept hij. ‘Het netwerk moet opnieuw opgestart worden.’

‘Betekent dit dat er niet online gekocht kan worden?’ vraagt Isabel.

‘Er kan helemaal niks, alles ligt er uit.’ Coen is in alle staten.

Bel naar de afdeling PR dat ze een melding op internet zetten dat er niet besteld kan worden.

‘Hoe kunnen ze dan op internet als de pc’s uit moeten?’ vraagt Isabel onnozel.

‘Gaan we slim doen?’ Coen stuitert zowat.

Norbert neemt het bovenste blaadje met telefoonnummers en gaat bellen. Hij kan toch niets met de computer doen en er zijn nog genoeg mensen te bellen.

‘Nee mijnheer, het is absoluut zeker dat het niet door gaat.’

‘Nee mevrouw, we kunnen de hoofdrolspeler geen proces aandoen omdat hij ziek is geworden.’

"Van alle wonderen die ik ooit gehoord heb, lijkt mij het vreemdste dat mensen bang zijn."

Uit Julius Caesar (Shakespeare 1599)

Carola maakt de borderellen van het afgelopen weekend. Ze rekent de kaartverkoopopbrengsten uit waar de BTW, de auteursrechten, de theatertoeslag en het portemonneeloze pauzedrankje vanaf worden getrokken. Dan in het contract kijken wat de afspraken met het impresariaat zijn en de verdeling uitrekenen. Bij een succesvolle voorstelling komt het er meestal op neer dat het theater een paar duizend euro aan een voorstelling overhoudt. En dan zijn alle mensen die met de voorstelling bezig zijn geweest nog niet betaald. Het publiek heeft vaak het gevoel dat het theater financieel binnenloopt bij een uitverkochte voorstelling. Dat is bijna nooit het geval, maar gelukkig is dat ook niet nodig. De subsidie zorgt ervoor dat er met een kleine winstmarge toch een positief resultaat geboekt wordt.

De borderel van de cabaretier Hans Bissel ligt voor haar. Een uitverkochte zaal met bijna 800 verkochte stoelen. Ze kijkt naar de verschillende koperstypen: een paar perskaarten, directieplaatsen, vrijkaarten en impresariatsplaatsen. Maar wat doen die 100 gereduceerde prijzen op de borderel? De voorstelling was voor de start van het seizoen al uitverkocht, er waren helemaal geen kortingsacties nodig.

Op dat moment schiet haar een opmerking van Mette te binnen: 'We hebben geen kortingen voor deze voorstelling gehad. Het was een première en die zitten meestal vol.....' .

Ook zo'n rare actie. Nu ze er over nadenkt, gebeurt het wel vaker dat er plotseling een korting opduikt, eigenlijk ieder weekend wel een.

Ze roept Mette. 'Wat vind jij van deze kortingsactie voor Hans Bissel?'

Mette bekijkt de uitdraai en zegt: 'Weer zo'n onverklaarbare korting. Wil je dat ik het even ga navragen bij de kaartverkoop? Daar kwam het de vorige keer ook vandaan.'

'Nee, laat maar. Ik denk dat ik het even met Jaap ga bespreken.'

Carola loopt naar Jaaps kamer waar de deur open staat. De directeur zit achter zijn computer.

'Heb je even voor me?' vraagt ze.

'Natuurlijk, voor jou altijd.' Jaap zet zijn meest charmantte blik op en gebaart Carola te gaan zitten.

Carola legt de borderel voor hem neer en legt uit wat haar dwars zit. Niet alleen bij deze eindafrekening maar ook al eerder. Jaap luistert zwijgend en krabbelt wat op het papier.

'Heel typisch inderdaad. Laat het maar zo, ik neem het wel met de afdeling kaartverkoop op en ga uitzoeken wat er aan de hand is. Deze borderel kun je zo versturen.'

'Maar jij was zo woest op me en zei dat de onderste steen boven moest komen wat betreft het weglekken van geld. Nu heb ik iets concreets en nu doe je net of het maar een klein akkefietje is.'

'Sorry dat ik me zo liet gaan, maar je begrijpt dat het runnen van een theater een heel verantwoordelijke job is. Als ik dan het gevoel heb dat er iets tussen mijn vingers

glipt word ik heel agressief. Maar nu heb ik het gevoel dat het allemaal wel meevalt.’

‘Wat je maar meevallen noemt’, briest Carola. ‘Ieder weekend structureel een paar honderd euro.’

‘Doe nou maar die borderel de deur uit, dan komt het allemaal wel goed.’ Jaap probeert zijn advies vaderlijk te laten klinken.

‘Ik weet niet of het impresariaat daar akkoord mee gaat’, stribbelt Carola nog tegen.

‘Als ze op- of aanmerkingen hebben stuur je ze maar naar mij’, is zijn antwoord.

Met een ontevreden gevoel gaat Carola terug naar haar afdeling.

‘Wat zei Jaap?’ vraagt Mette.

‘Hij gaat het verder uitzoeken, alles kan de deur uit.’

‘Gelukkig dat ik niet naar beneden hoef’, zegt Mette.

Carola kijkt haar vragend aan. De websites over verkrachting schieten haar weer te binnen. Door alle consternatie over het boek van Casper, de onderstreepte teksten en het verdwenen geld is dat wat naar de achtergrond geschoven.

‘Heb je even tijd voor me Mette, er zit me nog iets dwars.’

Mette kijkt haar vragend aan. ‘Doe ik iets niet goed?’

‘Nee meid, het gaat over het overwerk en het zoeken op internet.’

Mette kijkt meteen schuldig naar de grond.

Carola besluit open kaart te spelen.

‘Ik heb voordat je terugkwam je geschiedenis bekeken en gezien dat je allerlei websites over verkrachting hebt be-

zocht. Aangezien ik er niet van uitga dat je zelf zoiets van plan bent heb ik een vermoeden.’

Ze kijkt naar Mette en ziet haar ogen nat worden.

‘Ik wilde het tegen niemand zeggen’, vertelt ze. ‘Alleen met Casper heb ik er over gepraat, maar die is daarna verdwenen.’

‘Wie was het, kun je me dat zeggen?’

‘Jack’, fluistert Mette, ‘het was Jack. Hij heeft me in de kleedkamer verkracht en is daarna weer lachend aan het werk gegaan. Daarom wil ik ook niet naar de receptie als Jack er is.’

Carola slaat van schrik de hand voor haar mond. Jack is wel een vrouwenliefhebber, maar zoiets?

‘Heb je professionele hulp?’

‘Ik heb een paar gesprekken gehad met een psychologe, maar dat schoot niet veel op. Ik denk dat ik het echt zelf moet doen.’

De tranen stromen nu over haar wangen en ze snikt hard.

Carola begrijpt nu ook de vele ziektedagen van de afgelopen periode terwijl Mette daarvoor nooit ziek was. Ze slaat een arm om haar heen en drukt haar tegen zich aan.

‘We gaan er iets aan doen, reken maar.’

Mette kijkt haar bang aan. ‘Dat wil ik nou juist niet. Ik wil hier gewoon blijven werken en alles vergeten.’

‘Hoe kan dat nou als je steeds tegen de dader oploopt. Dat is toch geen gezonde werksituatie. Ik beloof je dat ik heel voorzichtig een oplossing zal zoeken. Dat kan best nog even duren maar er zal iets gebeuren.’

‘Casper wist wat Jack mij aangedaan had. Ik ben zo bang dat Jack bij de verdwijning van Casper betrokken is.’

‘Dat is een mogelijkheid, maar daar moet jij je niet mee bezighouden. Als Jack het gedaan heeft kan dat heel gevaarlijk zijn.’

‘Ik vind het zo fijn dat jij het nu weet. Ik voelde me zo alleen met wat er gebeurd is, maar ook met de gevolgen voor Casper.’

‘Als je wilt kun je nu naar huis gaan om even tot jezelf te komen.’ Carola vindt het vreselijk wat haar collega overkomen is.

‘Ik wil het liefst doorwerken, dan denk ik er even niet aan. Zal ik de borderellen verder afhandelen?’

Carola knikt goedkeurend en zet op iedere pagina een paraaf.

"Alle dingen worden met meer hartstocht nagejaagd dan genoten."

Uit: The merchant of Venice (Shakespeare 1597)

Bij de horeca is het een drukte van belang. Zowel de grote als de kleine zaal zijn uitverkocht. Heel veel mensen in huis. De studenten die ingehuurd worden om iedereen van drankjes te voorzien, zijn ruim van tevoren aanwezig om alles in de foyer in orde te brengen.

Rond kwart over zeven druppelen de eerste gasten binnen. De mensen van de afdeling kaartverkoop zitten op hun plek. Ook Fleur is vanavond ingeroosterd.

‘Helaas kunnen we alleen kaartjes terugnemen tot twee dagen voor de voorstelling’, probeert ze een mevrouw uit te leggen die een kaartje over heeft. ‘U mag het hier neerleggen. Als er iemand komt die een kaartje wil kopen kan ik het voor u verkopen. Na de voorstelling kunt u komen kijken of het gelukt is.’

Mopperend vertrekt de dame en laat het kaartje plus haar naam achter.

De volgende mevrouw heeft een baby op haar arm. ‘Ik neem haar wel mee naar binnen hoor. Ze is heel stil en kan gewoon bij me op schoot zitten.’

Fleur moet er bijna om lachen. ‘Mevrouw u mag echt geen baby meenemen in de zaal.’

‘Maar ze slaapt de hele tijd en als ze toch wakker wordt dan ga ik wel naar buiten.’

Fleur probeert haar geduld te bewaren. ‘Het mag echt niet. U kunt niet met de baby naar binnen.’

‘Dan wil ik mijn geld terug, want als zij niet mee mag kan ik ook niet.’

Fleur vertelt opnieuw dat ze geen geld terug kan geven, maar dat het kaartje eventueel door haar verkocht kan worden. Zonder het verhaal af te wachten draait de vrouw zich om en vertrekt. Bij de deur draait ze zich om en schreeuwt: ‘Hier zult u nog van horen. Ik ga een brief schrijven naar de tv over jullie slechte service.’

De man die achter haar stond te wachten grinnikt. ‘Laat maar lekker moppie, die koelt wel af’, is zijn commentaar.

‘Ik kom de kaartjes ophalen voor Stevens.’ Fleur zucht en print de gereserveerde kaartjes uit. Gelukkig is er ook gewoon publiek.

Ineens ziet ze Jack langs de rij wachtenden schuiven. Hij komt het kantoor binnen en vraagt of er nog kaartjes over zijn. Fleur wijst hem naar het teruggebrachte kaartje. ‘Dat is de moeite niet’, zegt hij, ‘even iets op de computer doen.’

Fleur kijkt hem verbaasd aan. ‘Je hoeft toch niet te werken, je bent pas morgenmiddag weer ingeroosterd.’

‘Even iets op de computer doen, zeg ik toch’, moppert Jack. ‘Ik heb een fout gemaakt bij het overzicht van de verkochte kaartjes.’

‘Dat kun je toch ook morgen veranderen, wat raar dat je daarvoor terug komt.’ Fleur bekijkt hem argwanend.

Jack begint hard te lachen. ‘Jij gelooft ook alles hè, ik ga gewoon naar het concert, lekker swingen.’ Nog nagrinnikend loopt hij het kantoor uit.

Fleur schudt haar hoofd en besluit het er morgen met Isabel over te hebben.

Aisha is vanavond gastvrouw. Zoals altijd zorgt ze ervoor dat alles op rolletjes loopt. De beeldschermen in de foyer

draaien, er is zachte muziek te horen, de geluidsversterkers voor slechthorenden liggen klaar en in de kledkamers van de artiesten staat voor iedereen een mandje met wat persoonlijke dingen klaar. Zoals altijd zijn de artiesten heel verrast als ze het mandje zien.

‘Ik hoop maar dat er vanavond geen ongelukken gebeuren’, zegt ze tegen Fleur. ‘Vorige week heb ik bijna mijn kennis over reanimeren moeten gebruiken toen die oude man een hartaanval kreeg. Gelukkig stond hij naast een dokter die verder alles gedaan heeft.’

Tijdens de voorstellingen zijn er verschillende mensen in het theater die de Bedrijfs Hulpverleningscursus gevolgd hebben en weten wat ze moeten doen bij ongevallen, brand en ontruiming. Aisha weet precies hoe ze moet handelen als iemand gewond is of buiten bewustzijn, maar het toepassen in de praktijk is toch wel iets anders. Ze is blij dat ze de defibrillator nog nooit heeft hoeven gebruiken.

Ze helpt een mevrouw in een rolstoel de lift in en gaat even langs de horeca om te kijken of alles naar wens gaat.

In de foyer wordt het steeds drukker. Bekenden begroeten elkaar, drinken een kopje koffie en bekijken de aankondigingen op de beeldschermen. Als de zaal open gaat, stormen ze allemaal naar de deuren toe terwijl dat nergens voor nodig is. Iedereen heeft een vaste plaats dus je hoeft je niet te haasten. De zaal is verdeeld in links en rechts en de studenten helpen mee om ieder zijn of haar plaats te wijzen. Heel snel vult de zaal zich en er klinkt een verwachtingsvol geroezemoes. Als de eerste gong

gaat drinken de meer relaxte mensen hun koffie op en gaan naar binnen. De tweede gong gaat, er rent nog iemand uit de wc naar de zaal en Aisha drukt op een knop zodat alle deuren sluiten. ‘De deuren zijn dicht, jullie kunnen beginnen’, geeft ze door aan de theatertechniek. Een paar tellen later wordt het zaallicht gedoofd en gaat het doek open. Er klinkt een overdonderend applaus als de artiesten het toneel opkomen.

Fleur veegt een paar haren uit haar gezicht. In een half uur tijd moet je toch heel wat mensen te woord staan. Tijd voor een kopje koffie.

Op dat moment ziet ze een groepje mensen naar binnen rennen. ‘We hebben kaartjes hoor, we weten waar we zitten.’ Ze rennen naar de kaartcontrole waar niemand meer staat te controleren.

‘We zitten links, rij 12 in het midden’, schreeuwen ze naar Fleur die achter hen aanrent.

Gelukkig zit de deur dicht en staan ze te hijgen voor de gesloten toegang. ‘Wilt u hem alstublieft even openmaken, dan kunnen we er nog in.’ De vijf gasten kijken haar hoopvol aan.

‘Jullie kunnen echt niet de zaal in, dat stoort veel te erg.’

‘Maar we hebben de trein gemist en toen’

‘Kom maar mee naar boven, dan kan ik jullie een plekje geven zonder dat iemand er last van heeft.’

Hijgend zitten ze op het zijbalkon in een hoek en beginnen meteen met de muziek mee te klappen.

Het concert is een groot succes. Tussen de rijen stoelen wordt gedanst en je voelt de vibraties in de zaal. Als het doek dicht gaat vragen sommigen zich af of het nu al afgelopen is.

‘Nee, joh, dat kan toch niet. Het is nu half tien. Het is pauze.’

Bij de bar staan de glaasjes wijn en sap al ingeschonken en iedereen kan pakken wat hij wil. Sinds 2000 heeft theater Jubilé de portemonneeloze pauze ingevoerd, als een van de eersten in Nederland. Minder ervaren bezoekers staan met hun portemonnee, maar het doorgewinterde publiek vertelt hen dat de prijs van het kaartje inclusief pausedrankje is.

Aisha loopt rond en maakt met sommige vaste klanten een praatje. In het begin reageerden mensen daar niet altijd positief op. Een keer is haar gevraagd wat zij nou in een Nederlands theater kwam doen. Ze heeft verteld dat ze haar hele leven in Nederland heeft gewoond en na een afgebroken studie theaterwetenschappen hier haar plek heeft gevonden. Al het vaste publiek van theater Jubilé is ondertussen aan haar gewend.

‘Hoe vindt u het concert? Lekker muzikje?’

De twee al wat oudere mensen knikken vriendelijk naar haar. ‘Het is weer als vanouds, wat is het hier toch gezellig.’

Een dikke vrouw wurmt zich langs het stel heen en begint tegen Aisha te praten.

‘Ik wil een klacht indienen, het geluid is veel te hard. Ik krijg pijn aan mijn oren.’

‘Waar zit u precies’, vraagt Aisha. Ze weet dat sommige mensen er last van hebben als ze vlak voor de geluidsboxen zitten.

‘Ik zit op het balkon, derde rij.’

‘Daar krijgen we nooit klachten over te hard geluid, eerder dat het bij toneelstukken minder goed te verstaan is.’

‘Dat kan wel, maar als ik zeg dat ik er last van heb dan is dat zo. Ik wil mijn geld terug.’

Aisha loopt naar de receptie en pakt een klachtenbrief.

‘Als u hier alles precies opschrijft dan nieten we uw kaartje er op en neemt de afdeling PR contact met u op.’

"Het pad van ware liefde was nooit effen."

Uit: A Midsummer night's dream (Shakespeare 1595)

Meestal komt Norbert halverwege de voorstelling even kijken hoe het gaat. Gelukkig woont hij niet ver van het theater en vlak na de pauze glipt hij de zaal in. Bovenin de zaal zijn wat stoelen voor de directie vrijgehouden. Tot zijn verbazing ziet hij Jack zitten.

‘Ik wist niet dat jij van deze muziek hield?’

‘Niets zo veranderlijk als een mens’, fluistert Jack terug.

Norbert kan zich slecht concentreren op de muziek. Steeds maar weer komen de gedachtes zijn hoofd binnen, dat Jack en Nina iets samen gehad hebben. Als het zo was, had Jack alle reden om Casper te laten verdwijnen.

Maar Jack is toch een aardige kerel, niet te beroerd om een dienst over te nemen als iemand dat vraagt. Hij zegt altijd dat hij er niet tegen kan als vrouwen verdrietig zijn. Het is dan toch onmogelijk dat hij Nina zo’n pijn zou doen.

Het applaus gaat maar door. Het publiek is heel tevreden en wil graag nog een nummer horen. Als ze maar lang genoeg klappen lukt dat meestal wel. Als ze na de toegift opnieuw lang klappen blijkt dat de band het voor gezien houdt. De zaal stroomt leeg.

‘Ga je nog even mee naar de artiestenfoyer?’ vraagt Norbert aan Jack.

‘Natuurlijk, nog even een biertje drinken.’

Samen vertrekken ze naar de artiestenfoyer waar de band zich al aan het ontspannen is.

Norbert geeft iedereen een hand en ze praten even na over de avond. De band is opgetogen over het aantal be-

zoekers en hun reacties. Ze willen graag volgend seizoen weer komen optreden. Kan Norbert alsjeblieft een avond voor hen reserveren in het nieuwe programma. Norbert vertelt hen dat hij tegen die tijd wel contact zal opnemen met hun impresariaat om een en ander te regelen. Daarna gaat hij aan een lege tafel zitten.

Jack loopt ondertussen naar de bar en komt met twee pilsjes terug.

‘Ik wil even rustig met je praten Jack’, begint Norbert. ‘Er is iets dat me vreselijk dwars zit en dat vertroebelt onze manier van samenwerken.’

Jack trekt vragend zijn wenkbrauwen op.

‘Als het gaat om dat misverstand van vanavond, dan ...’

Norbert onderbreekt hem.

‘Het gaat niet om vanavond, het gaat om iets dat al een hele tijd geleden gebeurd is of nog steeds aan de gang is. Eigenlijk gaat het me niet aan, maar er gonst van alles rond en ik wil weten of het waar is.’

‘Wat is waar?’ vraagt Jack. Zijn gezicht is rood aangelopen en zijn neus trilt een beetje.

‘Heb jij iets met Nina gehad of nog steeds?’

Jack slaakt een zucht.

‘Ik zou wel willen maar zij heeft er duidelijk geen zin in. Ze ontvlucht me en doet net of ze niet thuis is als ik bel. Ik wil haar alleen maar helpen om over Casper heen te komen maar daar voelt ze niets voor. Ze blijft maar zwelgen in zelfmedelijden.’

‘Hoe komt het dan dat een heleboel mensen denken dat Nina en jij een stel zijn?’

‘Ik weet dat die geruchten de ronde doen maar ik weet niet wie ze de wereld inbrengt. Ik ga zelf echt niet vertel-

len dat ik iets met Nina heb nu ze me zo'n blauwtje laat lopen.'

Norbert vindt dat dat redelijk klinkt maar zijn wantrouwen is nog niet weggenomen.

'Ben jij nog naar de première geweest van "Achter het voordoek"?'

'Ja, het laatste stukje voor de pauze. Het eerste half uur moest ik bij de receptie werken. Ik vond het wel een spannend stuk met een open einde dat nog iets aan de fantasie overliet.'

Norbert twijfelt. Zou iemand dit zo zeggen als hij daarmee zichzelf min of meer zou verraden? En zo goed was de ontknoping niet. Veel mensen vonden het jammer dat er geen dader was en onduidelijkheid over de verdwijning.

'Wat bedoelde je trouwens met dat misverstand van vanavond?' vraagt hij Jack.

'O, een misverstand met Fleur, niets aan de hand. Nog een biertje?'

De volgende ochtend begint Norbert wat later. Omdat hij 's avonds vaak naar een voorstelling moet, deelt hij zijn dagen iets anders in. Kan hij 's morgens de kinderen naar school brengen en daarna nog even in alle rust thuis een kop koffie drinken. Als hij thuis zijn e-mail checkt ziet hij een berichtje van Carola. 'Hoe laat ben je er vandaag, wil graag even met je praten over jeeuwel.'

Nou hij heeft zelf ook wel wat te vertellen. Hij heeft er de hele nacht over liggen piekeren, maar is tot de slotsom gekomen dat Jack niets met Nina heeft. Dat betekent overigens nog niet dat hij niets te maken zou kunnen hebben met de verdwijning van Casper.

Carola staat hem op de gang op te wachten.

‘Zullen we even naar jouw kamer gaan, dan hebben we wat privacy.’

Norbert heeft een kamer voor zich alleen omdat hij vaak gasten, impresariaten en artiesten moet ontvangen.

Carola doet de deur dicht en wil meteen beginnen.

‘Wacht even’, zegt Norbert. ‘Ik heb gisteren met Jack gepraat en ik denk niet dat hij een verhouding met Nina heeft.’

‘Daar heb ik het helemaal niet over. Dit is veel erger. Jack heeft Mette verkracht.’

‘Hoe weet je dat?’ Norbert kan zijn verbazing niet verbergen.

Carola vertelt hem opgewonden hoe ze ontdekt heeft dat Mette allerlei sites over hulp na verkrachting bezocht en tenslotte heeft verteld dat het Jack was die haar dit aangedaan heeft.’

‘Wist Casper hier van?’ is het eerste dat hem te binnen schiet.

‘Ja, want Mette heeft het hem verteld.’

Op dat moment gaat de deur open en Jaap komt binnen.

‘Een onderonsje?’ vraagt hij. ‘Mag ik weten waar het over gaat?’

Norbert neemt gauw het woord. ‘We hebben een meningsverschil over een contract. Even samen nakijken wat er precies is afgesproken over de financiën.’

Carola kijkt fronsend maar zegt niets.

‘Als ik jullie kan helpen moet je het zeggen hoor. Daar ben ik per slot van rekening directeur voor.’

Norbert weet eigenlijk niet waarom hij Jaap niet in vertrouwen neemt. Alles is nog zo onduidelijk. Jack die

Mette verkracht heeft, dat onderstreepte stuk tekst in het boek. Hij weet niet wat hij er allemaal van moet denken. Hij wacht nog even tot hij alles zelf wat duidelijker heeft. Jaap kijkt hen beiden peinzend aan en sluit de deur weer.

"Hij die gebrek heeft aan geld, middelen en tevredenheid mist drie goede vrienden."

Uit: As you like it (Shakespeare 1599)

De maandagochtend is altijd een speciaal moment bij de receptie. Heel veel e-mailtjes, veel bestellingen en natuurlijk de financiële afrekeningen van de voorstellingen van het weekend, de borderellen. Isabel merkt dat de maandagochtend altijd om is voor ze het weet. Vandaag werkt ze met Fleur. Die lijkt iets op haar lever te hebben zo draait ze om haar heen.

‘Is er iets Fleur? Zo niet, ga dan achter de kassa zitten en werk alle e-mails weg.’

‘Ja, ik weet het eigenlijk niet zeker, maar het zit me wel dwars. Als het nou niet waar is, dan heb ik slapende honden wakker gemaakt.’

‘En als je het niet vertelt kunnen we vandaag helemaal niets doen, dan ben je alleen maar aan het piekeren. Kom op met je verhaal.’

Fleur draait een krul om haar vinger. Ze aarzelt nog steeds. Stel dat ze het zich allemaal maar inbeeldt. Dan zet ze Jack in een kwaad daglicht en het is en blijft een collega.

Ze besluit dat ze het er toch met Isabel over moet hebben. Jack deed toch heel raar.

‘Het gaat over Jack. Hij kwam gisteren binnen terwijl hij helemaal niet ingeroosterd stond en ging op de computer achter van alles doen. Ik kon niet komen kijken, want er stond een lange rij voor de kassa. Toen ik hem vroeg waarom hij in godsnaam op zijn vrije avond gekomen was, maakte hij een grapje. Maar ik merkte wel dat het

hem niet lekker zat dat ik doorvroeg. Daarna zei hij dat hij naar de voorstelling ging, maar hij had helemaal geen kaartje. Ik had er een raar gevoel bij.’

Isabel kijkt Fleur peinzend aan. ‘Ik vind het fijn dat je het me gezegd hebt. Het blijft onder ons dus als er niets aan de hand is zal Jack nooit weten dat je hem ergens van verdacht. Maar als hoofd van de afdeling wil ik dit soort incidenten wel graag weten. Dus dank je wel voor je vertrouwen.’

Isabel weet niet zo goed wat ze er van moet denken. Jack is geen slechte collega, best wel gezellig en niet te beroerd om een keer in te springen als het extra druk is. Hij is echter de laatste maanden niet zichzelf. Eigenlijk al niet meer sinds Casper verdwenen is. Ze zal eerst eens gaan bekijken wat hij op de computer achter gedaan heeft voordat ze naar Jaap stapt.

Als ze inlogt in de computer en excel opstart ziet ze dat er gisteren met een spreadsheet gewerkt is dat ze niet kent. Ze klikt er op en tot haar verbazing staan er een aantal voorstellingen op met daarachter cijfers. Behalve het uitrekenen van de opbrengsten van een avond is ze weinig met geld bezig. Wat betekenen die cijfers? Waarom heeft Jack gemeend die bij te moeten houden. Het concert van gisteren staat er ook bij met een bedrag van 360 euro. Waar slaat dat op. Er is gisteren, met een volle zaal, zeker het tienvoudige opgebracht.

‘Fleur, ik ben even naar Jaap.’

‘Je gaat het toch niet over Jack hebben, hoop ik. Je hebt me beloofd dat je het niet verder zou vertellen.’

‘Ik ga het helemaal niet over Jack hebben, ik heb een heel ander probleem.’

Als Isabel op de deur van de directeurskamer wil kloppen bekruipt haar toch weer een onzeker gevoel. Wat wil zo’n spreadsheet nou eigenlijk zeggen. Misschien wil Jack wel iets heel anders bijhouden.

Na een zachte tik hoort ze meteen Jaaps stem. ‘Kom maar binnen.’

Isabel gaat aan de grote tafel zitten en wacht tot Jaap uitgebeld is.

‘Wat kan ik voor je betekenen?’ vraagt hij haar lachend.

‘Ik weet het niet’, zegt Isabel, ‘misschien is het allemaal onzin maar ik wil het er toch over hebben.’

‘Ik zit er klaar voor en kan zelf wel bepalen of het onzin is of niet’, probeert Jaap haar gerust te stellen.

‘Het gaat over Jack. Hij komt op onverwachte tijden naar het theater en zojuist heb ik een raar bestand gevonden met allemaal voorstellingen en cijfers die me niets zeggen.’

Ze ziet dat Jaap afwijzend reageert.

‘Wat hebben jullie toch tegen Jack?’

‘Helemaal niets, maar het is zo opvallend. Fleur begon er over en ik vind dat ik het je moet melden.’

‘Bemoei jij je nou maar lekker met de kassa en de receptie en laat de rest maar aan mij over.’

Jaap geeft duidelijk aan dat hij er niet over wil praten.

‘Ik zal Jack roepen en om uitleg vragen en je zult zien dat het allemaal niets voorstelt.’

Niets voorstelt, denkt Isabel, waarom trillen zijn handen dan op dit moment zo? Met een ontevreden gevoel gaat ze terug naar haar afdeling.

Het eerste dat Nina op maandagochtend doet is de kaartverkoopstand van alle voorstellingen bijwerken. De impresariaten zijn heel benieuwd hoe de voorstellingen lopen en ook voor de afdeling PR is het goed om te weten wat bepaalde acties hebben opgeleverd.

Het weekend was heel succesvol, lekkere uitverkochte zaal op zaterdagavond. Die konden ze wel meer gebruiken.

Als Carola binnenkomt, wuift Nina haar eerst weg.

‘Kun je straks komen, ik ben even heel druk bezig.’

‘Eigenlijk heeft dit ook heel veel haast’, zegt Carola. ‘Ik moet de afrekening maken en het valt me weer op dat er iets raars in zit. De zaal was toch uitverkocht zondagavond?’

‘Tot de nok toe vol met een wachtlijst van meer dan 60 man’, beaamt Nina.

‘Waarom hebben jullie dan 40 vrijkaarten weggegeven?’

‘We hebben helemaal geen vrijkaarten weggegeven, daar had je het laatst ook al over bij een andere uitverkochte voorstelling. Waarom zouden we dat doen. Hooguit een paar persplaatsen, maar nooit 40.’

Nina merkt dat ze een beetje geïrriteerd wordt. ‘Waarom zouden we dat geld gewoon weggeven?’

‘Rustig maar’, zegt Carola. ‘Ik val jou niet aan, maar wil weten wat er aan de hand is. Ik ben door Jaap op het matje geroepen omdat er geld weglekt en ik heb zo’n vermoeden dat ik nu weet waar het weglekt, bij de kassa.’

Nina kijkt Carola verbaasd aan.

‘Wie zou dat nou doen?’

‘Dat ga ik proberen uit te vissen’, zegt Carola en verdwijnt richting receptie.

Isabel en Fleur zijn druk bezig de kaartjes voor telefonische en e-mail bestellingen klaar te maken. Sinds de kaartverkoop via internet gaat is het een stuk minder druk aan de kassa.

‘Isabel, kan ik je even onder vier ogen spreken?’ vraagt Carola.

‘Kom maar mee naar mijn kantoortje’, zegt Isabel.

Het kleine hokje achter de receptie met de extra computer gebruikt ze als ze zonder de andere receptie- en kassamensen iets uit wil zoeken of bespreken.

‘Ik heb een probleempje’, begint Carola. ‘Het is nu al een paar keer gebeurd dat er bij een uitverkochte voorstelling vrijkaarten worden weggegeven of een actie plaatsvindt waar niemand iets van afweet. Dit weekend was het weer het geval en zijn er 40 vrijkaarten weggegeven.’

Isabel slikt en kijkt naar de computer op haar bureau die nog aanstaat. Ze klikt op het excelbestand en zegt: ‘Heb je hier iets aan?’

Carola kijkt naar de namen van de voorstellingen en de cijfers en slaakt een klein gilletje.

‘Dat zijn inderdaad de voorstellingen en ongeveer het bedrag dat er steeds ontbreekt. Hoe kom je hier aan? Ben je met een schaduwboekhouding bezig?’

‘Nee, dit is een bestand van Jack’, zegt Isabel. ‘Ik heb het net gevonden nadat Fleur me vertelde dat Jack zo vreemd deed. Ik heb het er al met Jaap over gehad, maar die kon ik niet overtuigen. Het leek wel of hij er niets van wilde weten.’

Carola haalt een memorystick uit haar zak en kopieert het bestand er op. Jack maakt het nu wel erg bont.

‘Ik zal het er wel met Jaap over hebben. Het gaat over geld en dat is nou eenmaal mijn afdeling.’

Als ze op de deur bij Jaap klopt wordt er niet gereageerd. De deur zit op slot. Carola loopt naar haar bureau en legt de memorystick in een map in de onderste la. Als Jaap er straks is kan ze laten zien dat zij er niets aan kan doen dat er geld verdwijnt. En met een beetje geluk kunnen ze de dader op heterdaad betrappen. Dat betekent dat Isabel niets moet zeggen tegen Jack.

Ze draait het kassanummer en krijgt Isabel meteen aan de lijn.

‘Wat zei Jaap?’ wil ze weten.

‘Hij is er niet, ik ga het hem straks vertellen. Je snapt wel dat we dit geheim moeten houden. Misschien kunnen we hem betrappen. Ik zal het ook tegen Nina zeggen.’

"O wat een ellendige ogenblikken maakt hij door, die liefheeft en toch twijfelt, die verdenkt, toch hevig bemint."
Uit: Othello (Shakespeare 1622)

‘Ga je straks met me mee naar de try-out in de stad.’
Norbert vraagt wel vaker aan Nina om hem te vergezellen als hij in een ander theater iets gaat bekijken.

‘Graag, ik wilde toch al naar die voorstelling toe.’

Na het werk nemen ze samen de tram.

‘We gaan even lekker een pizza eten, of heb jij meer zin in iets anders?’

‘Pizza is prima’, zegt Nina. ‘Dan hebben we nog genoeg tijd voor de voorstelling begint.’

Het restaurantje waar ze aan een tafel aan het raam zitten is voor de helft gevuld. De meeste bezoekers zijn toeristen maar dat maakt niet zoveel uit. Norbert strekt zijn benen en kijkt Nina aan. ‘Hoe gaat het met je, we zijn al zo’n tijd niet meer samen op pad geweest?’

‘Gaaf wel, ik leef en probeer mezelf overeind te houden. Op het werk gaat het prima, al heb ik het idee dat Jaap me weg wil hebben. Hij had het laatst over een outplacement.’

‘Dat heb je vast verkeerd verstaan. Waarom zou hij je weg willen hebben?’

‘Misschien herinner ik hem teveel aan de ellende na het verdwijnen van Casper, iets anders zou ik niet kunnen verzinnen.’

‘Volgens mij droom je het en anders, we laten je niet gaan hoor.’

Nina moet lachen. Norbert kan zo heerlijk naïef zijn. Toch lijkt hij de laatste weken ernstiger en maakt hij minder grapjes.

‘Weet jij of Jack en Casper het eigenlijk goed met elkaar konden vinden?’

Nina schrikt. Weet Norbert dat ze iets gelezen heeft in een bestand van Jaap?

Ze besluit om hem in vertrouwen te nemen.

‘Ik moet je iets bekennen’, zegt ze. ‘Ik heb iets gedaan dat heel erg tegen mijn principes indruist maar ik moest het doen. Ik heb een bestand van Jaap geopend en gelezen.’

Norbert grinnikt. ‘Dat is mij ook wel eens overkomen. In het begin opende ik het bestand per ongeluk maar daarna kon ik mijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen en heb ik het hele stuk gelezen.’

‘Bij mij was het expres, ik was op zoek naar iets. Naar een verklaring waarom Casper verdwenen is.’

‘En ben je iets wijzer geworden?’ Norbert kijkt haar vragend aan.

‘Niet veel, alleen dat Casper en Jack ruzie hadden. Dat hebben ze kennelijk met Jaap besproken, want ik weet niet waarom dat anders in zijn functioneringsgesprek vermeld staat. Ik wist er niets van, Casper heeft het me nooit verteld. Maar het vreemde is dat het ook in het toneelstuk zo was. Daar hadden de twee hoofdrolspelers ook ruzie, maar dat was om een vrouw. In ons geval was daar helemaal geen sprake van. Ik had niks met Jack en dat heb ik nog steeds niet. Hij probeerde het wel en maakte grapjes over mij en Casper, maar van een ruzie heb ik nooit iets gemerkt.’

De pizza komt en ze merken allebei dat ze trek hebben. De lekkere volle Italiaanse wijn smaakt er heerlijk bij.

‘Ik wou dat het raadsel opgelost werd, dat ik wist waar Casper gebleven is. Nu blijft alles zo onzeker.’

Norbert twijfelt of hij Nina alles moet vertellen wat hij weet. Maar ze was de partner van Casper, ze heeft er recht op om te weten wat er allemaal speelt en gespeeld heeft.

‘Behalve de ruzie is er nog veel meer met Jack aan de hand’, zegt hij.

Nina neemt net een grote hap pizza en verslikt zich.

‘Hoezo? Wat heeft hij nog meer gedaan dan ruzie maken?’

Snel vertelt Norbert wat hij allemaal ontdekt heeft, samen met Carola. De verkrachting van Mette, dat Casper dat wist en Mette heeft geholpen. Nina is stomverbaasd, daar weet ze allemaal niets van.

‘Zou Mette de politie hebben gebeld na de première van “Achter het voordoek”?’ Die had er alle reden voor om Jack aan te klagen.’

Ik denk het niet, Mette weet hier niets van. Alleen Carola en ik zijn er van op de hoogte en nu jij. Ik moet het originele stuk tekst van de première nog lezen om te ontdekken wat er aangepast is en door wie.’

Norbert kijkt op zijn horloge. ‘Heb je nog zin om naar de try-out te gaan?’

Nina knikt. ‘Laten we dat maar doen, even iets anders. Ander theater, andere mensen, ander publiek.’

Even later lopen ze gearmd over straat richting theater waar het publiek zich al begint te verzamelen.

Carola klopt hard op de deur van Jaap. Dit is al de vierde keer dat ze het probeert maar iedere keer is hij er niet of hij zit met iemand in bespreking.

‘Heb je even voor me Jaap?’

Jaap wenkt haar naar binnen en ze doet de deur dicht.

‘Wat heb je op je lever?’

Ze realiseert zich dat Jaap het gesprek luchtig wil houden. Daar heeft ze geen zin in. Hij zal zo wel luisteren als hij hoort waar het over gaat.

‘Je hebt me een tijd geleden opgedragen om uit te zoeken waar geld wegglekte uit de organisatie. Nou, ik kan je geruststellen, ik denk dat ik het gevonden heb.’

Met een ruk gaat het hoofd van Jaap naar boven. ‘Dat verbaast me. Wat heb je ontdekt?’

‘Het is Jack waarschijnlijk.’

In een paar zinnen vertelt ze het verhaal van Fleur, Isabel, Nina en haarzelf.

‘Ik denk dat je fantasie een beetje op hol geslagen is’, zegt Jaap. ‘Jack zou nooit zoiets doen. En je hebt geen bewijzen.’

‘Het bestand staat op de computer beneden, bij de receptie op de achterste computer.’

‘Dat wil ik wel eens zien.’

Ze lopen de trap af en starten de computer op.

‘Waar zie jij dat bestand?’

Het lijkt wel alsof Jaap de draak met haar steekt. Ze kijkt in alle mappen op de computer maar het bewuste bestand is verdwenen. ‘Ik weet zeker dat het er stond’, zegt ze. ‘Bovendien heb ik er een kopie van gemaakt dus ik kan het je boven wel laten zien.’

Ze loopt naar haar bureau en haalt de memorstick uit haar la. Ze ziet dat Jaap zich niet op zijn gemak voelt.

Samen bekijken ze het bestand en Carola legt uit dat dit precies de voorstellingen zijn waar wat mis mee is. Uit Jaaps reacties merkt ze wel dat hij het niet met haar eens is. ‘Dit zijn geen bewijzen Carola. Als je hiermee naar de

politie gaat lachen ze je uit. Geef die memorstick maar aan mij dan kijk ik wel of ik er nog iets mee ga doen.’

Carola geeft de directeur met tegenzin haar bewijsstuk. Als dit bestand ook zoek raakt heeft ze niets meer om te laten zien.

‘Volgens mij is het afgelopen met dat lekken’, zegt hij.

‘Ik heb de afgelopen weken regelmatig het een en ander nagekeken en volgens mij klopt het nu allemaal.’

Hij loopt naar zijn kamer en sluit de deur.

Ferdinand en Onno zitten ontspannen in de artiestenfoyer. Ze hebben de hele dag gewerkt aan het geluidssysteem en een pilsje gaat er wel in.

‘Weet jij waarom we het beeld hier weg moeten halen?’ vraagt Ferdinand.

‘Iedereen vindt het een sta in de weg. Het neemt teveel ruimte in en het is tijd voor iets nieuws. Ik heb nog gevraagd of Carola het mee naar huis wil nemen, maar die vind het veel te groot en ze heeft er geen plek voor. En Jack, de maker, wil het beeld ook niet hebben.’

‘Het ding is behoorlijk zwaar. Ik denk dat we wel drie of vier man nodig hebben om het naar de vuilcontainer te brengen.’

‘Kunnen we het niet in stukken breken, dan is het wat handzamer en past het in de bakken.’

Terwijl Onno zijn been opheft om een stamp tegen het beeld te geven komt Jaap binnen.

‘Wat zijn jullie van plan?’

‘We gaan het beeld in stukken hakken zodat we het gemakkelijk af kunnen voeren.’

Jaaps gezicht is vertrokken van woede. ‘Daar komt niets van in. Regel maar een paar mannetjes en breng het met

de theaterbus naar de vuilstortplaats. Het geeft veel te veel rotzooi als je het beeld hier in stukken hakt.’

Ferdinand en Onno wisselen een blik. Wat heeft die een kort lontje de laatste tijd.

‘Pilsje Jaap?’

Misschien maakt dat hem wat rustiger.

‘Nee, ik hoef niets.’

Jaap draait zich om en kijkt nog een keer achterom.

‘De volgende keer als ik naar de artiestenfoyer kom is dat standbeeld weg, begrepen!’

Ze nemen een slok van hun biertje en kijken lachend naar het beeld. Helaas kunnen ze dit kunstwerk vandaag niet afvoeren als het niet in stukken gehakt mag worden. De theaterbus staat met een lekke band en het kan nog wel even duren voordat die gerepareerd is.

‘We zetten hem daar in de hoek, dan valt het minder op dat hij er nog staat’, stelt Ferdinand voor.

‘Zullen we hem ook even aankleden? Er zijn vorige week bij de allerlaatste opvoering van die musical allerlei kleren blijven liggen. Ik heb er over gebeld maar ze hebben ze niet meer nodig.’

Even later is het beeld omgetoverd in een vrouw, compleet met pruik en make-up. Ferdinand en Onno knikken goedkeurend.

‘Daar willen we best een avondje mee stappen!’

"Wat wij bezitten stellen wij pas op prijs, wanneer wij het verloren hebben."

Uit: Much ado about nothing (Shakespeare 1598)

‘Het zou met niets verbazen als Casper de Jong de auteur is van de geheimzinnige tekst.’ De agent kijkt naar het beeldscherm met de tekst die Julia gemaild heeft. Het is alleen heel vreemd dat hij zijn eigen verdwijning heeft beschreven zonder actie te ondernemen.’

‘Daar geef je meteen een antwoord’, zegt zijn collega. ‘Hij is het dus niet geweest, we moeten in een andere richting zoeken.’

‘Ik zou nog wel eens met die Julia willen praten. Het is zo’n vreemd verhaal dat iemand een script in je brievenbus stopt.’

Julia kijkt een beetje angstig om zich heen als ze op het bureau opnieuw verhoord wordt. ‘Ik kan jullie echt niets meer vertellen. Alles wat ik weet heb ik de vorige keer al gezegd.’

‘Toch zijn er nog wat onduidelijkheden’, zegt de onderzoeker. ‘Zo ben ik er bijvoorbeeld heel benieuwd naar of er nog meer mensen wisten hoe je aan het idee voor “Achter het voordoek” bent gekomen.’

Eerst schudt Julia ontkennend haar hoofd, ze heeft het er met niemand over gehad. De onderzoeker kijkt haar indringend aan. ‘Als je dit voor de rechtbank moet verklaren is het wel van belang dat je de waarheid spreekt, anders is het meined.’

Aarzelend begint ze te vertellen. ‘Ik heb het met een jongen uit het theater besproken. Hij belde me op een gegeven moment op en zei dat hij wist dat ik het stuk niet zelf

geschreven had. Op zijn verzoek heb ik een aantal dingen veranderd. Nou ja, een verzoek was het eigenlijk niet, het was meer chantage. Als ik de veranderingen niet zou aanbrengen zou hij alles naar de kranten laten uitlekken.’ ‘Je snapt dat ik erg benieuwd ben hoe die jongen of man heet’, zegt de agent.

‘Ik weet niet wie het was en hij verdraaide zijn stem. Of hij hield een doek voor de microfoon.’

De rechercheur bedankt haar hartelijk. Eindelijk lijkt er wat schot in de zaak te komen.

Nina, Norbert en Mette staan dicht bij elkaar voor de deur van Jaap. Er zijn nu genoeg feiten om Jack als verdachte van een paar zaken te zien. Hier kan Jaap niet meer om heen. Het weglekken van het geld, de verdwijning van Casper en niet te vergeten de verkrachting van Mette.

‘Laat mij het woord maar doen’, zegt Norbert. ‘Jaap is toch gevoeliger voor de mening van mannen dan die van vrouwen.’

Hij klopt op de deur en even later zitten ze samen aan tafel. In eerste instantie lijkt het alsof Jaap geïnteresseerd luistert. Als Norbert het vermoeden uit dat Jack geld steelt barst hij in lachen uit. ‘Wat doen jullie toch allemaal moeilijk. Ik heb het met Jack overlegd en hij heeft me uitgelegd wat er aan de hand was. Het zal niet meer gebeuren en jullie kunnen helemaal niets bewijzen.’

‘En de spreadsheet dan?’ vraagt Carola.

‘Welke spreadsheet’, lacht Jaap. ‘Zie jij hier een spreadsheet, ik niet.’

‘Doe niet zo flauw, jij hebt de memorstick waar het bestand op staat.’

‘Ik weet niet waar je het over hebt’, zegt Jaap grijnzend. Norbert, Nina en Carola kijken elkaar vragend aan.

‘Dan heeft het zeker ook geen zin om over de andere verdenkingen te praten zoals verkrachting en misschien moord.’

Jaap veert op uit zijn stoel. ‘Als ik het woord moord nog een keer hoor vliegen jullie alle drie de laan uit en van verkrachting heb ik nog nooit iets vernomen. Heeft Jack iemand verkracht? Wie dan wel?’

Norbert schudt zijn hoofd. ‘Ik denk dat we ons vergist hebben en dat dat ook een misverstand is.’

‘Je moet beter beslagen ten ijs komen als je iemand zwart wilt maken. En nu moet er weer gewerkt worden.’ Jaap staat op en leidt hen naar de deur.

‘Volgende keer meer feiten en minder fantasie. Lijkt me veel duidelijker. Nina wil jij nog even blijven, ik wil nog iets met je bespreken.’

Vragend kijkt Nina naar de andere twee maar het is duidelijk dat Jaap de anderen wil laten vertrekken.

Als ze gaat zitten komt hij bij haar staan. Ze kijkt aarzelend omhoog.

‘Ik denk dat ik een heel leuk alternatief voor je gevonden heb. Het moet heerlijk voor je zijn om ergens opnieuw te kunnen beginnen zonder dit drama op de achtergrond. Dit theater is pas geopend en heeft alle uitdagingen die je maar kunt wensen.’

‘Ik wil helemaal niet weg, ik kan het drama best wel een plek geven. Alleen zou ik zo graag willen weten waar Casper nu is. Dat hij nog leeft geloof ik al lang niet meer.’

‘Denk jij ook dat Jack het gedaan heeft?’ Jaap kijkt haar met grote ogen aan.

‘Als ik terugdenk aan het toneelstuk en het verhaal wijst alles wel in zijn richting. En dan die aantekeningen in het boek dat Carola van hem gekregen heeft en de roep om hulp.’

Jaap kijkt haar vragend aan. Nina vertelt hem in het kort waarom ze Jack verdenken. Jaap lijkt te luisteren maar aan het eind van het gesprek zegt hij plotseling: ‘Ik denk dat het goed is dat je per direct thuis blijft tot die nieuwe baan helemaal rond is. Je bent zo paranoïde als de pest en dat wil ik niet hebben. Je steekt alle andere mensen aan met je argwaan naar Jack toe.’

Nina is woedend. ‘Kun je me dan zeggen waarom Jack en Casper ruzie hadden zoals hij tijdens zijn functioneringsgesprek aan jou heeft verteld?’

De zelfvoldane blik van Jaap verandert in een boze. ‘Hoe weet je dat, zit je soms in mijn spullen te snuffelen?’

Nina is niet meer te stoppen. ‘Ja, per ongeluk, waarom hadden ze ruzie. Ik wil het nu weten.’

Jaap begint hatelijk te lachen. ‘Om jou natuurlijk. Casper had jou maar Jack wilde jou en kon je niet krijgen. Dat geeft allerlei spanningen binnen een werkrelatie. Dat is ook een van de redenen dat ik wil dat je weggaat.’

*"Doe maar voorzichtig als je het woord liefde gebruikt."
Uit: Much ado about nothing (Shakespeare 1598)*

De jongens van theatertechniek zijn druk bezig met het inhangen van het decor. Iedereen in het theater weet dat je dan uit de buurt moet blijven, want het zijn vaak zware stukken die eerst goed ingehangen en geborgd moeten worden. Als alles hangt gaan ze samen naar de artiestenfoyer om het hele technische plan door te nemen.

‘Jack wil je even naar het podium komen?’

Jack is verbaasd dat dat aan hem gevraagd wordt, hij heeft niets te zoeken op het podium. Als hij bij de grote toneelopening aankomt ziet hij niemand. Bij de computer die de trekkenwand bedient staat niemand en verder is de hele ruimte leeg.

Hij loopt langzaam naar het midden als er opeens met donderend geweld een decorstuk naar beneden valt. Jack springt opzij en het stuk valt rakelings langs hem heen.

‘Godverdomme, kunnen jullie niet beter uitkijken? Is dat omdat ik gezegd heb dat jullie bijna niks te doen hebben?’

Jack trilt van de schrik en ziet een figuur tussen de coulissen verdwijnen. ‘Kom terug als je durft en laat zien wie dit doet. Ik had wel dood kunnen zijn.’ Hij rent in de richting van de figuur, maar die is verdwenen.

Hij rent de trap op naar de artiestenfoyer en ziet daar het hele groepje dat aan het vergaderen is.

‘Wat was dat voor een streek’, begint hij te schelden. ‘Als jullie me dood willen hebben kun je dat ook tegen me zeggen.’

Hij realiseert zich dat dat een vreemde uitspraak is, maar hij is zo boos en zo geschrokken.

‘Hoezo willen we je dood hebben?’ De jongens vragen het een beetje lacherig.

‘De grote stoel voor het toneelstuk van vanavond viel rakelings langs mijn hoofd naar beneden. Als ik niet opzij was gesprongen was hij boven op me terecht gekomen.’

Verschrikt springen de jongens op. ‘Is de stoel beschadigd?’

‘Is dat het belangrijkste? Dat ik er bijna geweest was doet er niet toe. Norbert wat vindt jij hiervan?’

Norbert komt juist binnen om een kopje koffie te halen.

‘Wat is er aan de hand? Wat moet ik waar van vinden?’

‘Ze proberen me om zeep te helpen’, schreeuwt Jack. ‘Ze proberen om een decorstuk op mijn hoofd te laten vallen.’

Norbert weet niet wat hij hiervan moet denken.

Onno is de eerste die wat zegt. ‘Eerst het verdwijnen van Casper, toen die rare boodschap in de kast en nu dit. Ik geloof dat het een gevaarlijke omgeving is, dit theater.’

Norbert kijkt naar Onno. ‘Wat bedoel je met de boodschap in de kast?’

‘Nou, op het werkbriefje dat ingevuld is op de dag van zijn verdwijning staat ‘Help’ achter zijn naam en nog iets. Misschien heeft hij wel om hulp geroepen toen hij als laatste nog op het toneel stond.’

Norbert kijkt Onno boos aan. ‘Waarom heb je daar niets van tegen de politie verteld?’

‘We hebben het nog niet zo lang geleden ontdekt en vonden dat het beter was om het binnenskamers te houden. Anders werd al die ellende van de verdwijning weer opgeroepen.’

Norbert knikt begrijpend. Hij kan zich er wel iets bij voorstellen. Na de verdwijning van Casper, nu meer dan

een jaar geleden, heeft hij er zelfs aan gedacht om ergens anders te solliciteren. Er hing in het hele gebouw een grafstemming en het leek wel alsof er ook een lijkenlucht op het toneel hing.

‘Nu je het zegt, ik herinner me wel dat er een tijd lang een vreemde geur op het toneel was, een soort lijkenlucht’, zegt Ferdinand. ‘Naderhand vonden we een dode muis maar misschien is Casper al die tijd wel ergens op het achtertoneel verstopt geweest.’

‘Kom op jongens, laat die fantasie niet met je op de loop gaan. Laten we maar eens gaan kijken hoe het met de stoel is. Als die echt van boven naar beneden gevallen is ben ik bang dat we snel achter een ander exemplaar aan moeten.’

Onno loopt naar de bar en schenkt een glas bier in voor Jack. ‘Hier jongen, helpt goed tegen de schrik. Je moet toch weten dat we geen hekel aan je hebben. Ook al weet je ons werk niet op de juiste waarde te schatten.’

"Een voortreffelijke reputatie, waarde heer, is zowel bij mannen als vrouwen het duidelijkst zichtbare sieraad van hun innerlijk."

Uit: Othello (Shakespeare 1622)

Het mobieltje van Norbert rinkelt net als een ouderwetse telefoon.

Tot zijn verbazing is het Julia, de schrijfster.

‘Ik weet wat er uit het stuk geschraapt is. Ik heb er nog niets van tegen de politie gezegd, omdat ik al zo’n ongehoofwaardige indruk had gemaakt met de aanpassingen van het verhaal.’

‘Heb jij de tekst dan veranderd?’ vraagt hij.

‘Ik moest de tekst veranderen omdat een anonieme beller dreigde dat hij zou vertellen dat ik niet de schrijfster van het stuk was. Hij zou alles bekend maken en dat wilde ik niet. Daarom heb ik het een en ander aangepast zoals hij het wilde.’

Norbert is beduusd. ‘Fijn dat je mij belt Julia, maar is het toch niet verstandiger om naar de politie te gaan?’

‘Dat ga ik ook doen. Ik zou het fijn vinden als jij naar de oorspronkelijke tekst wilt kijken. In de eerste versie had de jaloezise, afgewezen man het over moord. Hij slaat zijn rivaal de hersens in en laat hem verdwijnen.’

‘Heb je ook enig idee hoe en waar hij verdwenen is?’ Norbert voelt de rillingen over zijn rug gaan. Zou het nu eindelijk duidelijk worden waar Casper is.

‘Nee, zo gedetailleerd is het verhaal niet. Er wordt uitgebreid verteld over een beeldspraak, over een verstarring van zijn rivaal. En het gaat over spirituele verheffing, je geest verbeelden of zoiets. Ik kan je een stukje voorlezen over de dialoog die er uitgehaald is.’

‘Zullen we ergens afspreken, dan vraag ik of Nina ook mee komt?’

Hij hoort de aarzeling als Julia langzaam zegt dat dat oké is.

Als ze 's avonds in het appartement van Nina bij elkaar zitten geeft Julia hen allebei een A4tje met tekst.

“Schaars gemeubileerde kamer met bank, tafel en twee stoelen. Op de grond een Perzisch tapijt (namaak).

P: Ik weet dat ik jaloers ben maar ik kan er niets aan doen. Ik kan het niet verdragen dat ze niet voor mij gekozen heeft maar met jou verder wil.

M: Je hebt toch nooit iets met haar gehad, wat heeft je dan het idee gegeven dat ze op je valt.

P: Alle vrouwen vallen op me. Hoe kan het dat ze me niet wil.

M: Doe toch niet zo kinderachtig en neem je verlies. Ik heb het in de sterren gelezen. Jij bent toch een schorpioen? Die zijn heel jaloers en onrealistisch wat het de liefde betreft. We hebben voor elkaar gekozen en ik kan je zeggen dat dat heel goed voelt. Ik heb mijn soulmate gevonden en die laat ik niet meer gaan.

P kijkt boos en loopt naar het raam.

P: Hoe zit het nu met al die mooie spirituele gevoelens van je. Hoe voel je je nu? Ben je bang? Als je wegloopt verander je in een zoutpilaar net als Lea.

M lacht: Je vergist je, dat was niet Lea maar Lot.

M loopt naar het raam en kijkt naar buiten.

P pakt een kandelaar en slaat hem hard op het hoofd.

M valt. Als hij op de grond ligt schopt P hem hard tegen zijn slaap. M is bewusteloos en P draait hem in het Perzisch tapijt. Daarna pakt hij het tapijt in met dik zwart

plastic. Met Duck tape wordt het geheel luchtdicht gemaakt”.

Nina zit als verstart op de bank. ‘Zou het zo gegaan zijn? Is hij zo vermoord?’

Norbert probeert haar te kalmeren. ‘We weten niet hoe het gegaan is maar ik denk dat het steeds duidelijker wordt dat Casper dood is, vermoord.’

‘Door wie dan?’ De stem van Nina klinkt hoog en schril.

‘Julia, heb jij een idee wie je dwong de tekst aan te passen?’

‘Ik vermoed dat het die jongen van de receptie was. Zijn stem leek nog het meeste op de stem van de man die mij opgebeld heeft. Hoewel het moeilijk te horen was. Het leek wel alsof hij een doekje of zo voor zijn mond hield. Ik durf het echt niet met zekerheid te zeggen.’

‘Ik denk dat we hier mee naar de politie moeten gaan. Julia bedankt dat je het verteld hebt.’ Nina pakt het papier met de originele tekst en loopt naar de kapstok om haar jas aan te trekken.

‘Kom we gaan. Wie gaat er mee naar het politiebureau?’

"Genade kan niet afgedwongen worden."

Uit: The merchant of Venice (Shakespeare 1597)

De cabaretvoorstelling van Fons Frenken is een groot succes. Een uitverkochte zaal en enthousiast publiek. Geen wonder dat de cabaretier zich na afloop flink laat gaan in de artiestenfoyer.

‘Wat is dit toch een gezellig theater. Hier kun je altijd lekker doordrinken als je daar behoefte aan hebt.’

Norbert lacht onhandig naar Jack die ook aan tafel zit.

‘Jammer dat er niet meer vrouwen zijn zo laat op de avond.’ Fons heeft er duidelijk zin in.

‘Daar staat een mooie vrouw, misschien wil die wel iets met je?’ vraagt Jack en wijst naar de pop die hij gemaakt heeft voor het feest van Carola. ‘De jongens van de theaterdienst hebben hem mooi aangekleed dus misschien wil ze wel met je mee.’

De cabaretier staat wankelend op en loopt onvast op zijn benen naar de hoek waar het beeld staat.

‘Wil je met me dansen schoonheid? Zet de muziek maar wat harder dan gaan we swingen.’

De volumeknop wordt hoger gezet en Fons probeert met de pop een dansje uit te voeren. Hij staat te waggelen op zijn benen. Op een gegeven moment is hij zo uit balans dat hij samen met haar op de grond valt.

‘Jezus, wat ben jij zwaar en je stinkt als een varken.’

Norbert en Jack ruiken ook een hele nare geur die uit de pop lijkt te komen. De pop is doormidden gebroken en in de binnenkant is een stuk tapijt te zien.

‘Perzisch tapijt’, zegt Norbert, ‘het zal niet waar zijn.’

Norbert pakt zijn mobiel en belt 112. ‘Ik denk dat we Casper gevonden hebben’, is het enige wat hij zegt.

De politie is er snel en binnen een uur is er een ambulance die het lijk weghaalt.

‘Wie heeft het beeld gemaakt?’ vraagt de agent aan Norbert.

Norbert wijst naar Jack. ‘Daar zit hij.’

Jack kijkt heel onschuldig. ‘Ik kon toch niet weten dat er een lijk in dat stuk folie zat? Ik heb er alleen maar cement overheen gesmeerd om mijn Janus te maken voor Carola.’

Even later vertrekt hij, samen met twee agenten en met loeiende sirene.

‘Ik heb het niet gedaan, ik wist van niets.’ Hij schreeuwt totdat de deur van de politieauto dicht gaat.

Fons zit bedremmeld in een hoek te kijken. ‘Sorry hoor, dat ik die pop kapotgemaakt heb.’ De euforie van zijn dronkenschap is geheel verdwenen. ‘Ik ga maar eens naar huis, proberen te slapen. Die geur zal ik nog weken in mijn neus houden.’

De theaterdienst is klaar met afbreken. ‘Wat was dat allemaal met de politie. Werd Fons vervelend?’

Norbert vertelt over de lugubere ontdekking. ‘In dat beeld dat jullie zo mooi aangekleed hebben zat het lijk van Casper, luchtdicht verpakt. Doordat Fons het beeld omgestoten heeft is het cement gebroken. Je kunt wel ruiken wat daar binnen gebeurd is.’

Onno herinnert zich plotseling iets. ‘Nu weet ik waarom ...’

Hij kan zijn zin niet afmaken want Jaap komt binnengestormd. Zijn hoofd is rood en zijn handen trillen.

"Hij die sterft, betaalt al zijn schulden."

Uit: The tempest (Shakespeare 1611)

Jaap is in alle staten. 'Wat is dat voor gedoe, een beeld waar Casper in zit. Wat is dat allemaal voor onzin. Dat beeld hoort al lang naar het stort gebracht te zijn. Ik kan ook niets aan jullie overlaten, stelletje lapzwansen.'

Norbert probeert hem te bedaren. 'De jongens van de theaterdienst kunnen er ook niets aan doen dat het beeld er nog staat. De bus was kapot en daarna zijn ze het vergeten.'

Met enige moeite lukt het Norbert om Jaap in een stoel te duwen.

'Relax nu, het is zo al allemaal erg genoeg.'

Jaap ontspant zich helemaal niet. 'Waar is Jack?' wil hij weten.

Norbert probeert nog een sinister grapje. 'Die is in het standbeeld gekropen, maar het stonk er een beetje teveel.'

Jaap bijt hem toe: 'Hou je mond. Wat zei Jack precies toen hij meegenomen werd? Protesteerde hij?'

Norbert kijkt Jaap vreemd aan. 'Natuurlijk protesteerde hij. Hij liep te schreeuwen dat hij het niet gedaan had. Het kostte de agenten heel wat moeite om hem mee te nemen. Je zou hem bijna geloven.'

Jaap kijkt nadenkend. 'Dus de politie is er van overtuigd dat hij het gedaan heeft. Ik eigenlijk ook. Het verbaast me niets. Eerst dat gedoe met geld en nu dit.'

Terwijl ze allemaal knikken zegt hij plotseling met een hele andere stem: 'Het spijt me jongens, maar morgenvroeg moet ik naar Spanje. De tickets zijn al lang geleden

gekocht en ik heb daar een afspraak met een festivaldirecteur. Heel vervelend dat dat juist nu moet gebeuren met al die trammelant.'

'Heb je geen annuleringsverzekering. Dit lijkt me wel een geval van overmacht?' probeert Onno.

'Ik zei toch dat ik een afspraak heb die ik niet kan laten schieten. Jullie zullen het zelf op moeten lossen. Ik ga naar huis om te pakken. Die lucht is hier niet om te harden.'

Terwijl hij zich omdraait ziet hij in een flits de agent bij de deur staan, de enige toegangsdeur.

Hij zwaait naar het verbijsterde groepje en wil de artiestenfoyer uitlopen.

'Mag ik u vragen om mee te gaan naar het bureau?' vraagt de agent. 'Mijn collega staat hier verderop in de gang dus het heeft weinig zin om u te verzetten.'

'Waarom moet ik mee?' Het gezicht van Jaap is vertrokken van woede. 'Ik moet naar huis want ik vertrek morgen naar Spanje.'

'Dan ben ik bang dat dat reisje niet doorgaat. We willen u een paar dringende vragen stellen.'

'Maar het is toch duidelijk dat Jack het gedaan heeft. Als hij iets anders beweert dan liegt hij. Ik heb er niets mee te maken.'

'Dat gaan we dan samen uitzoeken.'

'Samen, niets samen. Ik ben de directeur van dit theater en laat me niet door de eerste de beste agent de wet voorschrijven. Wie denk je wel dat je bent snotneus?'

De agent is onverstoort. 'Als u zich verzet ben ik genoodzaakt u in de boeien te slaan.' Hij kijkt erbij alsof hij het meent.

Jaap kalmeert een beetje. ‘Oké ik ga wel mee als ik morgen dat vliegtuig maar haal, want anders hebben jullie een probleem.’

Jack zit heel timide in de verhoorkamer. ‘Ik heb het niet gedaan, Jaap heeft het gedaan, omdat hij verliefd was op Nina. Ik was ook verliefd op haar, maar al gauw begreep ik dat ik toch geen kans maakte. Ze was tot over haar oren verliefd op Casper. Als grapje deed ik soms of ik nog steeds wat met haar wilde, maar dat was alleen plagerij. Ik weet dat Jaap het niet kon hebben dat Nina hem afwees.’

‘Maar wat is jouw rol geweest in dit hele verhaal?’ De agent kijkt hem vragend aan.

‘Die rol was niet zo mooi’, geeft hij toe. ‘Ik ontdekte bij toeval op zijn computer dat Jaap iets met de verdwijning te maken had en heb hem min of meer gechanteerd. De afgelopen maanden heb ik via een slimme truc geld van het theater naar mijn eigen rekening doorgesluisd. Ik zal het allemaal terugstorten. Maar Jaap zei dat het in orde was, als ik maar niets tegen de politie zei. Toen ik bijna zelf vermoord werd begreep ik dat hij heel gevaarlijk is.’ Hij vertelt dat er min of meer een aanslag op hem was gepleegd op het toneel.

‘Hoe komt het dat jij het lijk in het beeld verwerkt heb. Heb je niets geroken.’

‘Toen ik met het idee van het beeld bezig was zei Jaap dat hij een mooi staketsel had, ongeveer manshoog. Hij had het in cement gegoten, je rook er niets aan. Ik hoefde er alleen maar armen aan te maken en de januskop er op te fabriceren. Ik heb geen moment het idee gehad dat ik

Casper in een beeld zat te verwerken.

‘Jaap zit in de kamer hiernaast’, zegt de agent. ‘We gaan hem zo verhoren en kijken of zijn verhaal klopt met dat van jou.’

In de andere verhoorkamer zit Jaap briesend op zijn stoel, de handen geboeid. ‘Ik wil een advocaat hier, nu, meteen. Ik zeg niets.’

Een half uur later is de advocaat gearriveerd.

‘Kunnen we nu eindelijk beginnen?’ De rechercheur begint zijn geduld te verliezen.

‘Ik weet hier niets van. Jack heeft het gedaan. Hij heeft het verhaal geschreven, omdat hij wilde dat Casper zou verdwijnen want dan had hij vrij spel. Dat hij hem de hersens zou inslaan kon ik ook niet weten.’

‘Wie heeft het hier over hersens inslaan? Er is nog niets bekend over de doodsoorzaak en u hebt het over hersens.’

‘Dat staat toch zo in het originele verhaal. Daar refereer ik aan.’

‘Hoe weet u dat dat in het verhaal staat, alleen Julia, Norbert en Nina waren daarvan op de hoogte. Plus de oorspronkelijke schrijver natuurlijk. En heet die schrijver Jaap van Dijk?’

Jaap kijkt geschrokken naar zijn advocaat. Die haalt zijn schouders op.

‘Stel dat ik het verhaal heb geschreven, dan betekent dat toch niet dat ik Casper heb vermoord? Dat moeten jullie nog maar bewijzen.’

‘Jack zit hiernaast en heeft bekend dat hij jou gechanteerd heeft.’ De rechercheur zegt het met een zekere voldoening.

Jaaps gezicht wordt vuurrood. ‘Hij liegt, en het is een verkrachter. Hij heeft een collega verkracht. Ga daar maar eens met hem over praten, kijken of hij nog allerlei beschuldigingen mijn kant op stuurt.’

De agent kijkt hem aan. ‘Wat gaan we doen. Bekennen?’
Op dat moment lijkt alle energie uit Jaap weg te vloeien. Hij kijkt naar zijn advocaat, die knikt.

‘Jullie weten alles al, ik heb niets meer toe te voegen. Kunnen jullie voor mijn vrouw verborgen houden dat ik achter Nina aan zat en dat ik’

‘Het lijkt me niet het juiste moment voor onderhandelingen’, onderbreekt de agent zijn vraag.

"Dat iemand glimlacht, glimlacht, en toch een schurk kan zijn."

Uit: Hamlet (Shakespeare 1600)

Nina kijkt naar de foto van het diner. Hij hangt nog steeds op dezelfde plek en zij werkt nog steeds in theater Jubilé. Niks nieuwe uitdagingen. Ze heeft het hier naar haar zin en wil nog heel lang blijven werken. Via internet is ze een aardige man tegengekomen die niets met theater van doen heeft. Integendeel, hij houdt niet van theater maar wil haar voortdurend naar allerlei musea meenemen. Ze laat zich verrassen en weet dat Casper het prima vindt.

Nog altijd vraagt ze zich af wie er gebeld heeft. Zou het Casper zelf geweest zijn? Af en toe voelt ze hem nog in haar omgeving. Als ze een belangrijke beslissing moet nemen of als ze het even niet ziet zitten.

Jack zit nog zeker een jaar vast. Jaap heeft TBS gekregen en het is de vraag of die nog ooit op vrije voeten komt. De nieuwe directeur doet zijn werk goed maar heeft net als Jaap een erg groot ego. Iemand die op de voorgrond wil staan, voor het voordeel in plaats van erachter.

Ze glimlacht.

Extra informatie

Trekken en trekkenwand: Een trekkenwand is de populaire uitdrukking voor de hijsinstallatie die in theaters wordt gebruikt. In de trekken (of bruggen) worden te doeken en de panelen (decors) opgehangen. Vroeger werden de afzonderlijke trekken met behulp van gewichten aan de wand handmatig naar boven en beneden gebracht met contragewichten. De moderne trekkenwand wordt bestuurd door een computer.

Toneeltoren: Een theater met een toneeltoren wordt ook wel lijsttheater genoemd. Als er geen toneeltoren is noemt men het een vlakkevloertheater. Een lijsttheater bestaat uit twee gedeeltes: een toneelhuis en een toeschouwersruimte. De ruimtes zijn van elkaar gescheiden door de vaste afkadering van het toneel. Direct achter deze afkadering bevindt zich het brand-scherm, een metalen scherm dat het toneelgedeelte afsluit. Het toneelhuis is veel hoger, dieper en breder dan het publiek ziet. De grote hoogte is nodig om decorstukken, spots en doeken zo hoog te kunnen hijsen dat ze niet meer in het zicht hangen. Dit betekent dat de toneeltoren minstens twee maal zo hoog moet zijn als de maximale hoogte van de toneelopening. Is de maximale hoogte van de toneelopening bijv. 11 meter dan moet de toneeltoren tenminste 22 meter hoog zijn. Extra breedte is nodig om decorstukken op te kunnen slaan, wachtende artiesten te verbergen en om het licht dat aan de zijkant gebruikt wordt uit het zicht te houden. De toneelruimte heeft extra diepte om omloop van acteurs of technici mogelijk te maken en voor extra opslagruimte voor decorstukken.

Afstopping: Om te voorkomen dat het publiek dingen ziet in het zijtoneel of in de toneeltoren wordt er gebruik gemaakt van afstopping. Deze doeken zijn meestal nachtblauw of zwart en bedoeld om de zichtlijnen "af te stoppen". De dikke doeken

worden ook gebruikt om ongewenst licht tegen te houden. Om het zicht naar boven te voorkomen wordt gebruik gemaakt van friezen. Een fries is een lang smal doek dat in de lengte aan de bovenkant van het toneel gebruikt wordt. De inkijk naar de zijkanten wordt voorkomen door zgn. poten, smalle doeken die in de breedte worden opgehangen. De doorkijk naar achteren wordt tegengegaan door het ‘fond’.

Voordoek: Als een theater een toneeltoren heeft hangen er meestal vooraan twee doeken. Het voorste doek in de kleur die bij de zaal past, wordt het sierdoek genoemd. Het tweede doek dat direct erachter hangt is het voordoek en is meestal rood van kleur. Dit doek wordt vaak gebruikt tijdens voorstellingen. Pas bij aanvang van de voorstelling wordt het geopend, en aan het eind, bij of na het applaus wordt het weer gesloten. Het openen van het voordoek wordt het halen en het zakken genoemd. De twee meest voorkomende manieren zijn het Wagner- en het Prosceniumtrekken. Een Wagner is een voordoek dat uit het midden naar boven en opzij wordt opgetrokken. Het wordt meestal aan het einde van een voorstelling bij het applaus, het zogenaamde succes halen, gebruikt. Het doek wordt dan niet helemaal weggetrokken en blijft in plooiën hangen. Bij de Prosceniummethode wordt het doek in zijn geheel in twee helften naar links en rechts weggetrokken.
(met dank aan <http://dvtg.hku.nl/licht/theater~1.htm>)

Partage: Na het boeken van een voorstelling worden er afspraken gemaakt over de betaling. Dat kan betekenen dat het theater de voorstelling uitkoopt. Bij uitkoop wordt dan een bedrag afgesproken dat het impresariaat ontvangt, onafhankelijk van het aantal bezoekers dat de voorstelling trekt. In veel gevallen vraagt het impresariaat een garantiesom en als er meer wordt verdiend dan de garantie wordt de rest van het geld verdeeld. Dat noemt men partage. De partageafspraken

zijn bijvoorbeeld 75-25. Dan gaat 75 % van de opbrengst naar het impresariaat en 25 % naar het theater. Er zijn ook voorstellingen zonder garantie, alleen op partage. Dat zijn meestal de voorstellingen waarvan men van tevoren weet dat ze uitverkocht raken.

Borderel: Een borderel is een lijst met alle afrekeningen die bij een voorstelling horen. Via het kaartverkoopsysteem wordt een uitdraai gemaakt, zodat precies gezien kan worden hoeveel kaarten en voor welke rang, korting etc. verkocht zijn. Kosten die gemaakt zijn door het theater (pauzedrankje, handelingskosten, BUMA-rechten) worden er afgetrokken. Uiteindelijk blijft er een bedrag over dat naar het impresariaat wordt overgemaakt.

